

Владислав ТАРАНЮК

МОКРА ЗГУБА

або

Гарба СТУДЕНТСЬКИХ ВИТІВОК

Художник
Юлій Судак

Видавець
Вадим Карпенко
Київ - 2003

Владислав ТАРАНЮК. Мокра згуба або Гарба студентських витівок.

-

К.: Видавець КАРПЕНКО В.М., 2003р. - 88 с.

"Весна – це ватра. А особливо на півдні. Та ще й в Одесі. У студентстві. Десь у день Гуморини – 1 квітня. Гуляй душа на волі, по морю, по гумору, по м'яких від весни дівочих серцях... Одним словом весна плюс молодість дорівнює..."

Можливо, для різних студентів різних ВУЗів та факультетів рішення наведеного прикладу і не збігатимуться, та це не біда. Варіанти відповідей, записані Владиславом Таранюком - веселим чоловіком, який, одержавши диплом з технічно-харчової освіти, м'яко і таки успішно переорієнтувався на літературу та кіномистецтво – починайте звирятати з власними вже з третьої сторінки нашого збірника. Хороший настрій і особисті райдужні спогади – гарантовані. А якщо кому раптом не пощастило ходити в студентах, хай відчує себе в цьому статусі хоч на який час, завдяки живому і прям'ю до непристойності правдивому слову Автора.

Співучасник по малюнках:

Юлій Судак

© Текст: Таранюк В.В., 2003р.

© Макет та художнє оформлення:
Карпенко В.М., 2003р.

ISBN 966-7833-71-2

ФУР-Р-Р

Розпочалася наша історія із телефонного дзвоника. Я йому дуже зрадив. Бо то раніше, коли працював кореспондентом у газеті, то кожного дзвоника сприймав як виклик, або взагалі як персонального ворога. Від безкінечних дзвоників, точніше від слухавки, яку я міцно притискав до вуха, воно, вухо і боліло. По тому всьому те вухо, мабуть, придумало: "Мовчання-золото, а від мовчання у слухавку не болять вуха". А мо' й ні? Не знаю.

Отож, я зрадив рідкісній втісі останнього – безробітного – часу телефонному дзвонику.

– Агов, Василю, – почув веселий голос старого друга, – що поробляєш?

– Та так, – замість "Наче сам не знаєш, нічого!" – відповів.

– Тобто, час маєш – наполягав товариш.

– То чи не єдине, чого зараз маю багато, – підтвердив неквапливо.

– Є пропозиція! Хочу тебе запросити увечері на невеличку презентацію. З фуршетом. Підемо?

Останній аргумент видався найбільш цікавим, що одразу трансформувався із слів у кришталевий перегук келихів.

– Чого мовчиш? Твої улюблені маслини будуть! Бо у них ці сливки – оливки дуже добре ростуть. То що, йдемо? – спокушав товариш.

– А... – нічого не встиг я, бо Юрко продовжив.

– Ти ще маєш сумніви? Так таки як той американець.

– Який ще американець?

– А ти не чув хіба? То я тобі охоче розповім.

Біжить Хрещатиком наш журналіст. А йому назустріч його американський колега.

– Привіт, Джоне!

– Хелло, Іване!

– Ти куди це так поспішаєш?

– Та на прес-конференцію, – захекано розповідає Іван, – "До питання про глибини залягань торфів Юрського періоду". Хочеш, ходімо разом.

– Та ні, Іване, – відмовляється Джон, – мене ця тема не цікавить.

– Та там буде фуршет!!!

– То й що? Я щойно пообідав, – не піддається спокусам Джон, – тож їсти не хочу.

– Ну ти як тварина, їси тільки коли тобі хочеться, а не коли є, – здивувався Іван і полетів далі, аби не пасти задніх.

Бо найгірше на будь-якому фуршеті пасти задніх. Взагалі ці фуршети мають певні правила, яких

потрібно засвоїти відразу. Мене, ще зеленого, навчив цьому ветеран нашої справи, тож і знавець цієї, паралельно існуючої мудрості тоді, ще коли я тільки-но починав ручкою по паперу водити, підписуючись уперше: Василь Пролітайло, власний кореспондент.

Отож головних правил, рахуй, лише чотири.

Перше. Не лови гав. Бо фуршет, прийом, "паті" – це велика юрба, а не велика сім'я де теж, відповідно, гав ловити не варто.

Друге. Тільки-но зайшовши до зали валькуй у найдавший куточок. Там так само багато їжі, та значно менше людей. Бо всі хто заходять, чи не загіпнотизовані повними поки-що столами, зупиняються одразу біля дверей.

Третє. Не чекай що хтось тебе помітить і пошанує. Ніхто. Ніколи. Не пошанує. Потурбуйся про себе сам, бажано і про пані, що поряд з тобою, також.

Четверте. Багаторічна практика показала, що будь-які перевантажені столи сарана нищить за сорок хвилин. Не більше. Тож май міру і евакуюйся трошки раніше. Залишитися на фуршеті серед десятки аутсайдерів – то вияв поганого смаку.

Звичайно, є ще багацько різних правил, але це найважливіші, які дозволяють йти додому з відчуттям не тільки естетичного задоволення від культурного заходу, а і з млосним відчуттям смачної перевантаженості тієї порожнини, яка звичайно чомусь незадоволено бурчить голодна, ну та що ховається за пряжкою паска.

Є багато ще правил і нюансів, які виникають "подорозі", я б сформулював так "цим тернистим шляхом".

Так одна товаришка, не побоюся процитувати пана Богдана Ступку, який звернувся на кінофестивалі "Відкрита ніч" так: "Шановні члени та членкині журі і т.д." Тож навіть не товаришка, а членкиня нашого журналістського гурту потрапила на прийом однієї із близькосхідних держав. То там з'ясувалося, що спідниця, або сукня має бути обов'язково аж до підлоги, потрібно мати відповідну цнотливу хустинку та таке інше. Але хто ж про це все може знати задалегідь?

Або якось на святкуванні відкриття посольства однієї із Європейських країн склався із гостей такий чудовий квінтет, що втерпіти ніяк не було снаги. Тож і не втерпіли. А на ранок виявилось, що таке співання випадає за межі дипломатичної протоколи. Шкандаль!

Та годі про це все. Бо на вулиці таки добре смеркло і ми з Юрком підходимо до чудового приміщення у самому центрі Печерську. Устигаємо якраз до початку. Займаємо місця. І рихтуємося до...

Власне, яка різниця до чого. Відомо до чого. Бо ця прес-конференція подібна до тієї Джонової, з торфом, а може трошки чимось інша. А може й ні...

Відразу хочу застерегти, що я не є уніфуршетчиком (тобто універсальним фуршетчиком), який тільки і робить, що нічого не робить, а піклується скласти точний календар цих цікавих заходів, і наполегливо відвідує їх усі. Та ви їх добре знаєте в обличчя, бо часто зустрічали або в Будинку кіно, або в Спілці письменників, або у Кобзарській світлиці, або... Там є люди різні. Їх усі знають, і вибачають, або просто терплять. Не про них мова. А про усілякі цікавинки, які трапляються на таких заходах.

Так дуже дивно (читай неприємно) як паненки напідпитку ізсипають у сумочки залишки смаженого

арахісу та використані пластикові виделочки для канапок.

Або як "шановний" дядько, з яким часто доводиться спілкуватися, поцупив гаптовану серветочку, але поспішаючи, не заховав її повністю до кишені і вона зрадливо звисає ріжечком як у факіра під час фокусу. То, мабуть, горілка спокусила. А усі побачили...

А якось я був дуже здивований, бо у маленькій жіночій сумочці змогли сховатися кілька бляшанок із пивом. А чи може там було подвійне дно?

А виделки із гонконгівської нержавійки у халявах чобіт? А от як поцупити літрового кухля Heineken? А запросто! У *целохвановому* пакеті. А ніхто ж не перевіряє! Шара! Гуляємо...

Втім сидимо. Слухаємо. Відчувається, захід потихеньку посовується до свого кінця. Головуючий устав. Всім подякував. Хто не знає – ті почали собі розходитися додому. А ми ж знаємо, то ж і тупцюємо у фойє.

– Знаєш, Василю, – каже Юрко, – у мене тільки одне запрошення. Я зараз зайду, десь дістану ще одне і тобі винесу, а ти почекай.

– Добре, чому ж ні. Чекатиму.

Юрій пройшов повз відповідальну особу – саму директорку, Петрівну. Вона його добре знає, тож і запрошення не спитала.

Втім, і мене вона знає. І бачить, що ми з Юрієм разом прийшли. Колись я їй зробив добру послугу, але коли ж то було. А зараз *єstem* безробітним. І вона про це теж знає. А безробітний журналіст людина прозора, невидима. От дивишся просто – і не бачиш навіть. Отака от коротка пам'ять знайомства.

– Здоров, Василю, ти теж тут, – підійшов до мене давній знайомий, Володимир Якович, – як ся маєш?

Я добре знаю, що означає "нудний чоловік", то людина, яка на запитання "як справи?", починає докладно про ті справи оповідати. Я не такий.

– Усе гаразд, – бадьорюся.

Трошки побалакали, згадали як колись разом працювали.

– Володимире Яковичу, заходьте, уже час, – то господиня заохочує.

Яковичу на зручно, але запросити мене не наважується.

– Ходіть, ходіть, – вирішую я його вагання, – я чекаю Юрка. У нього моє запрошення. Він зараз вийде.

У фойє уже майже не залишилося людей. Я заходився роздивлятися якісь фото на стінах.

– Маріє Іванівно, вимикайте світло і нікого не впускайте, – це підсумовує господиня.

Спускаюся сходами. Ззаду наздоганяє темінь вимкнених люстер. Усе...

– Де ж то Юрко занастився, – дивуюся з легкою образою. Адже знав що робить, коли запрошував. Я ж не можу пройти крізь стіни, та чи й варто. Треба ще й уміти.

От якось один знайомий, Валерій, розповідав як він хотів потрапити на прийом з нагоди вручення премії "Людина року".

– Бачу, уся запрошені підіймаються, а кордон аж потрійний. Проскочиш першого – не пустить другий.

А Валерій поважний такий, у костюмі, краватці. Солідна людина – Граф Каліостро на нього кажуть. Підійшов до чергового та й провадить.

– Я відповідальний за вечір по лінії Служби Безпеки, підполковник Петренко. У вас усе гаразд? Жодних проблем?

– Усе гаразд, – ніяково відповів хоч і кремезний, але голомозий парубійко.

– Ваше прізвище? – наполягав підполковник Петренко.

– Волгін.

– Тільки-но виникнуть будь-які проблеми, негайно мене повідомити!

– Відійшов я за колону. – розповідав Граф Каліостро. – Бачу до Волгіна підійшов його товариш із другого посту. Видно спитав у чім справа. Ну а Волгін все докладно і розповів йому про підполковника.

За кілька хвилин підполковник Каліостро вільно пройшов усі три кордони по дорозі пересвідчившись, що у хлопців-контролерів не виникло жодних проблем. От так. Може Граф екстрасенс? А може просто бреше? Бо не кожен так зможе.

Почекав трошки на вулиці. Кортить же таки. Вже не випити, а хоча б поїсти. Нікого. Юрко як скрізь фуршет провалився.

– За п'ятнадцять хвилин одинадцять. Ну почекаю ще. Може кинеться мій товариш, та вийде.

На свіжому повітрі згадалася оповідка про те як старший кіт запросив первістка у березні на побачення з кицями. Йшли разом, а як тільки добилися місця, то старший виліз із своєю коханою під саму стріху та нумо з нею... пісень своїх виспівувати різаною мовою. А молодий сидів-сидів на паркані. Вогко, холодно і самотньо. Слухав чужі арії. Мерз.

– Ще з п'ять хвилин пограюсь, та й піду, – вирішив котик сам для себе.

– То і в мене так вийшло. Пішов, голодний, на зупинку. А вже пізенько. Людей багацько, а автобуса немає. Вирішив пішки пройти дві зупинки, трошки вистигнути. Бо чомусь було образливо. Чи голодно?

А потім вирішив – хай йому грець! Не той Юрко хлопець, щоб про друга забути. А решта усі мені байдужі. І відразу гнів та образа помінялися на веселий сміх. Аж сам здивувався. Так голосно уголос я давно не реготав.

– А над чим смієшся? Над собов смієшся. – кепкувало бісеня, що показувало серед гілок мені "носа".

– То й добре. Доки доїду, то може усю свою дурість і висмію. (А Джон попереджав, що про торфи буде не цікаво! Ніколи не слухаємо старших.)

– Ах-ха-ха-ха – гуркотів я біля Арсеналу, лякаючи рідких перехожих.

– Чи то він може голову наморозив? – мабуть думали вони – і одразу забувши про це пірнали у свої облаштовані та обжиті печерські під'їзди.

Фур-рр-фур-р-р – над головою.

Чи то летючі миші? Фу, проза.

Чи то янголята – насмішники? О, поезія!

А може власне матеріалізоване відчуття, що "пролетів ти як фанера над Парижем".

Ото фуршет. Фур-р-р.

Так таки так. Пролетіли, як сполохані зрадою лебеді. Ле-ле...

Вдома, мій зелений телефон пройшов усі кольори спектру і саме виглядав червоним.

– Ах-ха-ха-ха, – ще раз реготанув я і взяв слухавку.

– Де ти подівся, – лементував Юрко. – Тільки-но я дістав запрошення відразу вискочив у фойє. Але тебе не знайшов. Де ти дівся? Чого пішов?

– А що мені у затемненому фойє було удавати зів'ялого кактуса? Всі пішли і я пішов.

– Але ж я досить швидко обернувся.

– Знаєш, видко плин часу до дверей у цьому випадку і поза ними – різний.

– Видко. Але знаєш, фуршет був поганий. І маслин не було.

– От і чудо. То видиш, правда на правді і справдилася.

– То завтра зустрічаємося? Я частую маслинами. І тим що до них. Ну там оселедчики, горілочка.

– Домовилися! З тобою із задоволенням.

От така була пригода. Чи наука? А за науку треба платити. Хоча б п'ятнадцятихвилинним тупцюванням під дверима. Ага?

Тепер я намагаюся обминати отакі "торф'яні" заходи. Хоча і не завше вдається. Бо зараз я працюю у поважній бізнесовій газеті. І запрошень різних надходить щодня чимало. Правда слово, запрошують головного редактора. Але де ж то набрати одних головних редакторів на усі щоденні фуршети, вибачте, прес-конференції, виставки, зустрічі, обіди, ланчі, "паати" (межи "а" наче трошечки "р", це по їхньому, по-ангельському те саме що у нас "здибанка"), та багато чого такого іншого.

Тож і доводиться фур-фур-чати замість головного нашому братові.

ФРІЗ*

Двигун гучніше та гучніше набирив обертів. Літак нетерпляче тремтів, ледь стримуючи бажання шугонуту в блакитне небо. Льотчик Юрій Стрепет з надією повів поглядом по аеродрому.

— Нікого, — пожалкував. — Немає тепер підполковника Потехіна, то ж сподіватися на подовження відпустки зась.

Літак потихеньку рушив і неквапливо покотився по бетонці. Пів місяця тому ланка винищувачів прибула до мальовничого

Кавказу. Це було приємне відрядження. Хлопці відбували службу у ГСВГ — так скорочено називалась „група радянських військ у Німеччині". Там було добре, проте не вдома. Власне, гріх скаржитися. Капітан Стрепет потрапив туди з Афганістану. Тобто, рахувалося, з війни до закордону, неначе на курорт. Дякувати Богові, попри всі військові халепи у чужому небі, залишився живий. Хлопці сміялися. Бо є такий птах, Стрепет, дуже рідкісний, занесений до Червоної книги. То, мабуть, після цього усіх стрепетів доля боронить.

Після Афгану у прилизаній Німеччині дійсно було затишно. Усе тихо, пристойно. Лише дорого. Бо у них ціни були відповідні до їхньої зарплатні. І чомусь зовсім не співвідносилися з армійськими ставками офіцерів. На їжу, гріх ображатися, ще хватало. А от

* Freeze (англ.) — морозити, мороз.

випити. Зась! Що тільки хлопці в авіачастині не вигадували, а все ж жилось, сутужно.

Отож відрядження на Кавказ, де завжди цього добра було досить неначе друга відпустка у будинку відпочинку десь у Ялті або Коктебелі.

В ті часи система послуг була зорганізована дуже добре.

– Ви бажаєте діжку вірменського коньяку"? Будь ласка! Платіть гроші!

Вранці діжка з якісним заводським продуктом уже була у вашому військово-транспортному літаку. Нікого не дивувало, як це могло статися. Адже літак замкнений, пломбований, всюди охорона і взагалі це військовий аеродром за колючим дротом.

Отож, доки літаки на заводі проходили потрібну їм профілактику офіцери були на шостому небі. А чому не на сьомому? Бо добряче шкодив веселому настрою командир стройової частини підполковник Потехін. Він ніколи не літав, але будши призначений командуванням, діяв відповідно уставам та наказам. Завзятий служака, він добряче попив літунам крові, за що усі його люто ненавиділи. А той наче нічого й не помічав. Діяв відповідно правилу.

– Не треба, щоб мене любили, досить щоб боялися!

Прискіпувався він до будь-яких дрібниць. І розстебнутий комір сорочки, після того як мокрий від спеки та навантажень пілот щойно виліз з кабіни літака міг бути причиною великих неприємностей. Одного разу він не пропустив на територію військової частини на роботу у їдальню власну дружину бо вона забула перепустку. Є такі правильні люди.

Так от закінчилося відрядження. Офіцери зайняли місця у своїх літаках, запустили двигуни. І тут капітан Стрепет помітив, як полем, через полосу біжить підполковник Потехін, кричучи і розмахуючи руками.

– Сто чортів, що йому потрібно? Ще не всю кров випив? – вилаявся Юрко, помітивши завязаного служачу.

Той вже добіг до літака. Увесь час галасує, хоча все рівно нічого не чути, махає якимись паперами. По драбинці лізе до кабіни пілота. І в цю мить повітрям з його голови зриває кашкета і всмоктує у двигуна літака.

Загуло, загурчало, закалатало і замовкло. Випещене обличчя завязаного канцеляриста побуряковіло, а потім відразу посіріло. Видко дійшло таки що він накоїв...

От тут йому капітан Стрепет сказав багато гідних компліментів, які у перекладі з льотно-військового звучали приблизно так:

– Навіщо ж Ви, не дуже хороша людина, зіпсували мого реактивного двигуна, який так дуже дорого коштує?

Фінал цієї несподіваної пригоди був приголомшуючий, а тріумф Юрка можна було порівняти тільки з перемогою тореадора, який знищив бика, що тероризував усе тореадоряче плем'я.

НП у полку розбирали дуже гучно і довго. Підполковник Потехін після цієї пригоди зник і про нього більше не було нічого чути. А Юрко був героєм дня. Він не тільки позбавив частину нудного узурпатора, але й отримав вимушену відпустку на весь час заміни двигуна у літаку. Хлопці ж ремонтники не надто поспішали бо теж недолюбляли підпол-

ковника Потехіна, Тож Юрків фестиваль, який без його зусиль подарувала доля, продовжувався.

Але будь-яке щастя не безкінечне. Ремонт і всі випробування

завершено. Ланка готується до перельоту до ГСВГ. Ведучий – капітан Стрепет. Він з надією провів поглядом по аеродрому.

– Ні, на затримку більше годі сподіватися, – переконався.

Літак набрав потрібних обертів, загурчав, що поряд задріжало нагріте повітря, і майнув у небо. За ним слухняно і гарно стала на крило вся його ланка.

Вийшли на завдану висоту і літаки неначе зупинилися. От висиш на одному місці, а розцяцьковану ковдру землі хтось тягне назад, наближаючи до мети польоту.

Стрепет спокійно і впевнено вів літака. Наслухав до роботи нового двигуна. Чудово? Ніяких сторонніх звуків. Суцільна гармонія металу, людини, атмосфери.

Бух! Бух? Пух! Торох! Хрясь! – залунало з усіх боків кабіни.

Від несподіванки Стрепет аж стрепенувся.

– Що це? – завдав питання на яке міг відповісти тільки сам. Лусь! Хрясь! Трісь! – лунало з усіх боків і думки у пілота виринали ну дуже різні. Бо вся ця халепа не у тещі на печі, а високо у небі де ти, бодай навіть з літаком, малесенька пісчинка.

– Хлопці молоді. – Відразу подумав про задніх.- Дороги не знають. Без ведучого пропадуть. До того ж кордон. За кордоном – чужа земля. Як буде? Треба якось дотягти.

Потихеньку стрілянина вщухла. Голова, як належить у екстремальних випадках працювала на всі 200%. Напруження досягло апогею.

— Еврика! Тисяча чортів! — якби не було такої небезпеки, то мабуть розреготався б як соловейко-розбишака зі старої дитячої казки. Здогадка була приголомшлива і проста.

Коли вже мали проводити Юрка-переможця, то пити вже не можна було. Тоді хлопці вирішили за старим звичаєм: "шоферу з собою". Але куди ж взяти? Тож і попросив Юрко, щоб дістали горілку у малих пляшечках "четвертинках". Друзі принесли цілого ящика.

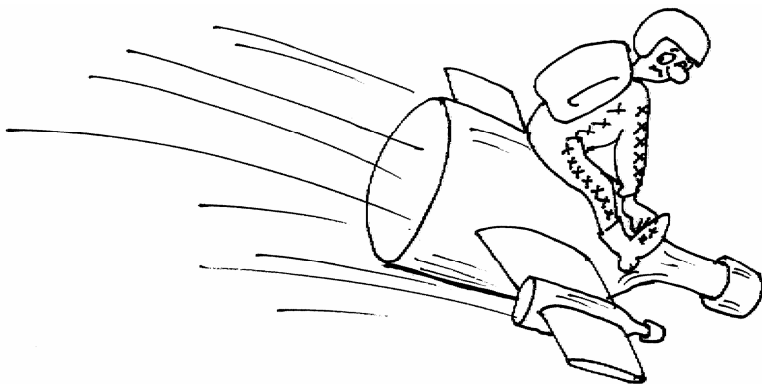
— З товаришами, коли прилетиш і будеш про все розповідати — вип'єш, — заохочували.

Стрепет і не відмовлявся, але як його перевезти? В кабіні у пілота немає зайвого й сантиметра. Ото хтось і порадив. Порозкрутювали усілякі лючки, кришечки, панельки і розпихали "четвертинки" по усій кабіні по-під обшивку літака. Але ж угорі більше за 50°градусів морозу! Про це на теплім Кавказі ніхто і не подумав.

А тепер ведучий капітан Стрепет хвилювався, щоб „вона“, була не затекла куди, не перемкнула чого. Але „вона“ замерзла, то нікуди і не текла. А до того ж всім відомо, що "наші мікросхеми саміє більшіє в міре". Видко та ізоляція на дротах витримувала навіть „царську горілку“, то що ж їй тоді традиційна російська.

До речі, не тільки щасливі, а й неприємні речі колись закінчуються.

Літак капітана почав заходити на посадку, а потім спокійно і приземлився, слухняний в руках асальотчика. За ним згуртованою зграйкою сіла і вся ланка.

Закінчилося довге, багате пригодами відрядження. Таки мусимо берегти тих хто занесений до Червоної книги. Чи то птахів, яких лишилося мало. Чи то хороших людей, яких і не мало, проте хочеться, щоб їх було більше. То ж бережи вас Доля!

Так, ледве не забув. Щасливе повернення усе ж відсвяткували. Одна пляшечка, що пригрілася в кишені під комбінезоном, таки залишилася.

ГОЛУБ З ГОЛУБКОЮ, ЛЕБІДЬ З ЛЕБІДКОЮ

Весілля Василь любив. Бо дуже на них можна повеселитися, добре попити-попоїсти, а особливо погуляти. Чудовий настрій, особливий стан! Він навіть визначив для себе назву такого стану – спалах кохання! Яюсь так впливає весілля на людей, що вони у вирі суцільної веселої радості тягнуться, наближаються один до одного. А ще природа юного організму у спину до цього підштовхує. Ну все відбувається як вибух! І не треба роками до кіна водити, а яюсь відразу, за один день, і вже немає ближчих один одному людей, як боярин та дружка. Любов! Міцна і беззастережна. Правда не на довго. По весіллю – по кохання. Розійшлись, роз'їхались. Та й все. Взагалі існує ще пошта, листи. Але то вже зовсім інше. Так от саме тому, що воно коротке, тож і палає неприборканими пристрастями весільне кохання. Весілля Славка та Катерини вже перейшло екватора шлюбної ночі. Батьки (вголос) та молоді (мовчки) натякали, що ніч влітку коротка (а особливо перша шлюбна), горілки на подільському весіллі однак за один день не випити, бо рихтувалися ретельно і не на день, а на цілий тиждень. А гості, особливо однокашники Катерини, що приїхали з Вінницького технікуму, не поспішали собі. Бо, власне, куди їм було спішити? Вони, окрім молодої, нікого в селі не знали, а весілля саме на її обійсті буяло, співало, булькало, хрумкало – не затихало. Зрозуміло без жодних пояснень, що сільські хлопці – Славкові товариші – не могли полишити такої кількості вільних-нічийх (на час весілля) дівчат. Тож духовики дули у свої труби. А щоб щоки їм не мліли то постійно частувалися

первачком і від "польки-на-всі-боки" стрибало все що ще могло стрибати і здригалося все що хилиталося. А от ще чим було незвичне це весілля. Хата Катерининих батьків межувала – через рів – із сільським цвинтарем. Таке сусідство трохи дивувало, коли ще малими першачками простували дітлахи, повз того сільського пантеону, до перших класів. Потім тихенько звикли. Молодь не надто замислюється над вічністю, особливо на весіллі. Тож весілля вже по сотому колу підтверджувало свою правдиву назву. Веселімося молоді за майбутнє щастя молодят! Батьки, свати, куми – от ці вже старші! – урвали на пів ноті злет нічного гуляння. Молодим час спочивати! Молодий з молодою, боярин з дружкою, батьки і почт молодих рушили ночувати до батьківської хати жениха.

А весілля без молодих якимось відразу вщухло, зсоталося, як квітка матіоли перед світанком.

Василь увесь вільний від бояринських обов'язків час проводив з Ірою. Бо вона й поруч була – дружка. Він відразу її визначив, коли дівчата тільки вийшли з вагончика вузькоколійного потягу, який з'єднував Ситківці з усією світовою цивілізацією. У неї було світле волосся (як прибалтійка, подумалося), "городська" модна зачіска. Серце трохи стиснулося, а нижче паска шевельнулося. З'явилося бажання і надія. А коли Катя зі Славою представили їх як своїх головних свідків, то надія зміцнилася.

Танцюючи повільні танці, бо під час краков'яку це неможливо, Василь притискав стеблину дівочого стану до своїх грудей і молоді серця перестукувалися через тонку тканину і, думається, вже давно порозумілися одне з одним.

Тож дійшовши до Славиної хати, яка була першою в селі від великого лісу, гості не побігли спати по

сусідах. Увімкнули магнітофона. Батьки накрили стола і бенкет продовжився. Щоправда – без молодих. Бо весілля не для молодих же, а для гостей. Для молодих це нелегка справа, коли на тебе всі дивляться, з кожним з родичів та гостей мусиш побалакати, кожному приділити увагу, як найпершому з усіх двохсот запрошених. І ще багато, багато чого. А очікування п-е-р-ш-о-ї шлюбної ночі? А вже такі стомлені. А на завтра всі знов прийдуть снідати і будуть з присміхом прискіпливо придивлятися та роздивлятися (особливо бабусі) та й взагалі. А буває "жоних" і засне в салаті, а буває "нівеста" або втече з весілля, або навпаки родить і саме в цей день, а не завтра, наприклад.

Бог милував, на нашому весіллі все було гаразд. Молодих провели до опочивальні, а самі продовжили. Бо неначе зголодніли перед ранком, та й протверезили трохи – йшли пішки чи не з кілометр.

Перед тим як пішли молоді, Василь попросив товариша, щоб той його ні до кого не призначав на нічліг.

– Буду спати у вас на сіні. Дай яке рядно, та й все. Слава не міг відмовити товаришеві.

Відповідно постелили не тільки рядно, а й подушки, одіяла, біле простирadlo.

Танцюючи з Іриною Василь повільно відсунувся у затінок грушки-варшавки, далі – за лапатий кущ жасмину, потім – узявшись за руки, неначе справжні втікачі за щастям, опинилися у нічному чорному лісі.

Василь знав цей ліс, як свого старого велосипеда ХТЗ. Вони зі Славком зросли тут, відбігали у футбол помежи грабками, відкаталися на велосипедах по тасьмі, яка була такою гладенькою, неначе її, після дощу, виплескав долонями лісовий велет.

Цією стежкою Василь і вів у глибочінь лісу дівчину, яка наче трохи зіщулилася, зрозуміло – ліс їй був чужий. Ішли подалі, аби ніхто їх не побачив. А музику чути було добре і видавалося, у передсвітанковому лісі, саме для Іри та Василя виляскували ті механічні солов'ї.

Довго слово мовиться, та ще швидше справа діється. Та ще й така. І скільки тієї справи – літне платтячко. Іра за обіймами і поцілунками й не зчулася. О! Як вона була здивована, відчувши, що одна із заporук дівочої цноти – ліфчик, чомусь вже розщібнутий.

– Коли ти встиг?

Василь посміхнувся собі (вночі не видно, що із задоволенням).

То було його улюблене "ноу-хау". Він свого часу навмисно тренувався і дуже доречно – скільки разів це йому допомагало. Притиснув двома пальцями, а третім неначе дулю склав – клац і найніжніша на дотик спокуса уже в твоїх руках. А дівчина, відчувши, що втрачає bastіони, віддається тобі в руки, і взагалі віддається.

Пестячи груди, обіймаючи за плечі, полизуючи та покусуючи – вмить набубнявілі сосочки, які навіть у темряві цяткувалися на білих, незагорілих, бо ніколи їм не показували сонця, перса – закохані по вінця наповнювалися щастям.

Хлопець і дівчина кохаються в обіймах один одного. Опускаються на заплескану тасьму. Шал пестошів наростає. А у мене сором'язливо висихають чорнила у ручці...

Видко голою спиною по слизькій тасьмі не дуже. Може від холоду враз згадалася мама. І всі небезпеки молодій дівчини про які матінка розписувала

найсумнішими фарбами, які рвалися немовлячим уа-уа-уа?

– Ні, не треба... Благаю, не треба...

І почала відсовуватися спиною, яка стала рухливою, такою як у гадюки. По слизькій тасьмі це легко вдалося, але Василю нічого не потрібно було вигадувати. Тож колінькуючи він не відставав, орючи молодим лемехом землю, старе листя, гіллячки і все, що було на лісовій землі.

Щось не те.

Щось не те відбулося межи двома молодими людьми, які чверть години тому вже здавалися взагалі єдиним цілим.

Щось сталося. Іра відмовлялася все наполегливіше, і чим далі тим більше. В якусь мить Василь відчув, що все – нічого не буде.

Шал і сказ шматував його. Але він зміг приборкати в собі твариняче, що пробудилося, мабуть, від міцної подільської самогонки. Звівся на рівні, допоміг підвестися дівчині. Одяглися тихо і мовчки пішли на звуки музики.

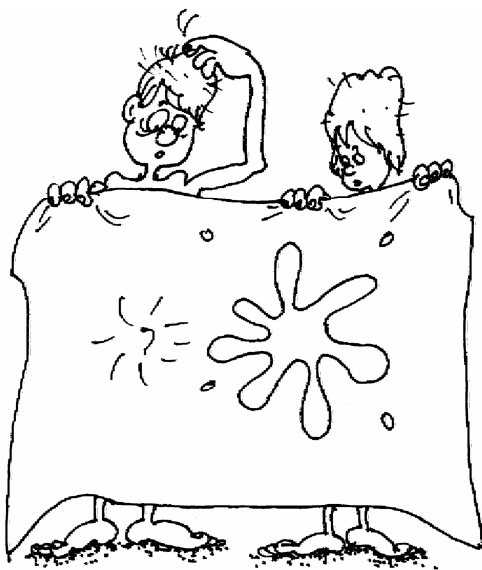
Найстійкіші гості вже догулювали, але ще не всі розійшлися. На сіно, що зберігалось на горищі понад хлівом, можна було залізти з обори. Вилізли на гору. Василь витягнув драбину – аби ніхто не смикав – не той був настрій.

Іра мовчала. Тихо лягли, кожен на свою подушку. Укрилися однією ковдрою. Василь сам себе перепитував:

– Що? Як? Чому? – лаяв себе, її, всіх. Краще спробував би заспокоїтися. Тоненькі пальчики торкнулися плеча, повернули сердитого Василя обличчям до себе.

Коню не треба двічі казати "сіно"!

Ледь не задушивши Іру в своїх палких обіймах, Василь завважив, що вона лише в одних трусиках. Коли вона встигла зняти ліфчика? Ох ці дівчата, хіба їх зрозумієш?

По кругленьких сідничках трусики зіслизнули як санчата з гірки, а вже відкинув їх аж під стріху сам Василь, великим пальцем ноги стягнувши їх з Іри зовсім. Марно казати, що своїх плавок Василь позбувся у сто разів швидше, аніж він їх щойно в лісі одягав.

Отепер би мусило висохнути чорнило. Але я того разу набрав їх багато в чорнильницю, тож продовжимо підглядати за юнацьким щастям.

Після першого разу Василь помітив кров і привернув увагу Ірини до цієї прикрості.

– Це що, у тебе свято червоних троянд?

– Ні, навіть близько немає бути, – категорично запевнила дівчина.

Василь помацав навколо, у переддосвітній сіро-чорній млі була кров. Він підліз ближче до дверей – там видніше. На руці була свіжа кров.

Трохи поміркувавши, знайшли причину. І винною була не Ірина, а Василько. Виявилося, що орючи плугом не благодатну Іринину ниву, а тверду землю зі штурпаками, Василь розірвав собі "вуздечку". Таку собі тоненьку шкіряну "мотузочку", яка дозволяє шкіряному ковпачку закривати непокірну, особливо замолоду, голівку, яка постійно наслухає, неначе кобра на полюванні, а потім ще й потрапляє не завжди туди, куди варто.

Ірина була неабияк налякана, та Василь запевняв, що все гаразд (гріх було б ТЕПЕР відмовлятися від меду).

Вони кохалися ще не раз та із великим задоволенням. Кожного разу все більше і більше розцяцьковувалося кров'ю простирадло. Зрозуміло, від їх з'єднання роз'ятрювалася Василева рана. Та хто на це тепер зважав.

Василь лежав знетомлений, знекровлений (трохи) з відчуттям переможця. Ірина, стоячи навколішки, торкаючись його маленькими пісочними пасочками грудей, обцілювала з голови до ніг. Вона себе почувала винною.

Чому вона тоді законозилася? Сама не знаю. Щось неначе перевернулося і все. А він хороший хлопець гарний, веселий, добрий і такий ласкавий...

Ірина лоскотала язичком його пупчика. Василь, як ситий кіт, лежачи на високих подушках, подумав:

– Може, хай візьме полиже його. Адже тварини зализують рани. – Та відразу схаменувся. – Раптом знов сколотиться, як ото в лісі – і все пропало.

Ірка лизнула низ живота, поцілувала коліно, полоскотала довгим манікюром чутливу ніжну шкіру у паху.

– От якби сказав, запропонував, попросив. Ні, краще щоб мовчки взяв за голову і притулив куди треба. Чого він заляк? Може спить? – Покосила очі. – Ні, не спить, спостерігає. Може самій? Ні, а що він тоді може подумати? Я ж йому казала, що недавно втратила цноту і це правда.

Цілунок, покусювання гострими зубками, полизування шерхим язичком діяли дуже збудливо. Так і не відбулося сеансу французького кохання у нашому українському селі. Зранений легінь звів свою білу голову і руденька горличка вмить прилетіла на його заклик.

Свято щастя тривало. Спалах весільного кохання полум'янів!

Весілля відгуляли достойно і для багатьох учасників святкового дійства та односельців воно залишилося у пам'яті надовго.

Василь покався Славкові про збиток, що він утворив. Ні, не про збиток для моралі Іриних батьків (аби вони взнали!), а про закривавлене простирadlo. Що з ним робити? Порадившись, друзі вирішили, що найкраще буде, як про це ніхто не буде знати (батьки молодого та всі інші). Отож зав'язали у простирadlo великого каменюку і коли йшли до потягу біля цукрозаводського ставка то і закинули його десь подалі аж на глибину. Ніхто про це ніколи не узнав.

Аби не Пегас, який розповів про все мені. А йому то все повідала черепаха Не-Тортила, яка жила здавна і живе досі у тому самому ставку.

МОКРА ЗГУБА

Весна – це ватра. А особливо на півдні. Та ще й в Одесі. У студентстві. Десь у день Гуморини – 1 квітня. Гуляй душа на волі, по морю, по гумору, по м'яких від весни дівочих серцях... Одним словом весна плюс молодість дорівнює...

А дорівнює сильному головоболінню. Особливо зранку. Хоча й кажуть, що коли зранку дуже зле, то звечора таки було добре. Проте...

Я вже пхався на другу пару з креслення, коли з'явився якийсь розкуйовджений Женька. Мій земляк та найкращий товариш. Відразу було видно, тобто зрозуміло добре, що йому зле.

– Ти де пропадаєш? Чому не був на першій парі?

Поцікавився я.

– Не питай. Хоч не перевіряли на лекції? – Запитав у свою чергу він.

– Ні. – Компетентно заспокоїв я. Бо був старостою і носив журналу нашої, чомусь ММ-13 групи. Згідно того журналу Женька був присутній на попередній парі. Тоб то все гаразд. Але, мабуть, не зовсім.

– Голова тріщить, – поскаржився Женька.

– Ти що вчора втратив міру, та так і не знайшов? – поспівчував я.

– Та так і не шукав, – поправив мене бідолаха. – У тебе нічого немає від голови?

– Пошукаємо, – понадіявся я і почав шукати.

У мене чомусь теж часто боліла голова, і не стільки від оковитої, скільки сам на знаю від чого. Тому я носив з собою завше конвалюту аспіріну. Бо якось

саме він мені найкраще допомагав. Десь потім, через багацько років, я вичитав, що французи саме ним знімають похмільного синдрому. Тоді ж я цього не знав і дійшов такої розумної думки емпіричним шляхом.

Отож і почав шукати цю "переносну швидку допомогу". А оскільки у моєму портфелі було щось із п'ять відділень, то вже боявся, що не знайду. Проте ні.

– Еврика! Є! Тобі пощастило! – зрадів я, радий, що можу порадувати друга, – у папірці залишилася одна пігулка.

Женька ковтнув ліки, бо навіть їв усе так – ковтаючи, неначе виправдовуючи своє – ще з діді-прадідів – прізвище Ковтонюк, і урок почався.

– Ну то як, відпустило? – Поцікавився я після пари.

– Та ні. Щось мені зовсім зле, – відповів змарнілий сердега.

– То ти краще іди у гуртожиток, та добре виспись, – з усіх боків радили одногрупники, які щиро співчували недужому.

– Мабуть я так і вдію. Бувайте, – і вислизнув за двері. Ото тоді ми його останнього разу і бачили.

Коли після занять ми повернулися до гуртожитку, то Женьки вдома не було. Хлопці з нашої кімнати сказали, що він так і не приходив з інституту. Де ж то він міг забаритися? Може по дорозі зле стало? Не з'явився він і до вечора. Починалася тихенька паніка. Ті часи були не такі вже непевні, але про літаючі тарілки й про те, що люди щезають безслідно час від часу базікали. Хлопці бігали від кімнати до кімнати і розпитували, чи бува хто не бачив нашого товариша. Дівчата зойкали і тими згуками тільки ще більше нас

всіх бентежили. Так ми всіх переколотили, але нічого не з'ясували.

Пропав! – Тихо, але страшно перемовлялися межі собою. Я, як староста, мусив був прийняти якесь вірне рішення. А яке? Якщо тобі самому ледь сімнадцять, і йде тільки перший рік волі з під маминого крила.

– Треба йти до міліції! – Все ж пригадав піонерське виховання і вирішив звернутися до представника влади.

Кімната дільничого міліціонера була неподалік і ми знали де.

Бо коли чергували у ДНД / добровільній народній дружині /, то там збиралися за нарядами, завданнями та маршрутами. Дільничий вислухав, посміхаючись, і так нас заспокоїв:

– Ідіть додому і не робіть хвиль. Аби то дівчина-шістнадцятка пропала – інша справа. А так хлопець. Знайдеться.

Але він не знайшовся не пізно ввечері, ні вранці. Наш переполох і погані передчуття вирости до розмірів доброго цунамі.

Рано таки хтось із старшокурсників згадав, що бачив нашого Женьку біля студентського профілакторію. Там наш медпункт. Десь то йому стало так погано, що він після креслення пішов до лікаря у медпункт.

Замість занять я побіг до профілакторію.

– Так, студент групи ММ-13, Євген Ковтонюк, спокійно цитував, поглядаючи на мене переполоханого, лікар, – був учора. Я дав йому направлення до студентської поліклініки на

ретельніше дослідження, – закінчив студентський Агапід.

– Ура, слава Богові, знайшовся наш товариш. Живий і, думаємо, здоровий. Принаймні якісь його сліди, не пов'язані з потойбічними силами та НЛО. – Радість була великою, як і шлях від розпачу до надії.

На щастя студентська поліклініка була за три квартали. І я за якихось п'ятнадцять хвилин вже розпитував лікаря, який вчора оглядав Євгена.

– Так, був учора такий студент, – розповів той. – Усе гаразд, не хвилюйтеся, у нього краснуха. Він зараз у міській інфекційній лікарні.

– А де вона знаходиться? – Розпитував я, переймаючись бідами товариша, що серйозно захворів, потрапив до лікарні. Далеко від батьків, без догляду. Добре, що хоч знайшли, власне, майже розшукали.

З листочком-адресою я подався весняною Одесою. На пошуки інфекційного шкіровенерологічного диспансеру.

Десь у вузьких вуличках старої Одеси, за Новим ринком, знаходиться цей вертеп гріха, поламаних доль, несподіваних бід та нерозказаних драматичних історій.

У приймальному покої довго шукали, по залапаних брудними пальцями книгах обліку, відповідне прізвище. Знайшли. Це було втішно. Бо приміщення – бруднофарбоване і напівтемне давило і тисло на психіку неймовірно. Так само, як і погляд санітарки, яка осудливо зиркала на ще одного потенційного пацієнта – "грішника", неначе цитувала старого

прислів'я: "Скажи мені хто твій друг, і я скажу хто ти"...

– Поступив учора. З діагнозом...гм...гм...

– А його можна провідати? – Несміливо запитав я.

– Ні! – (Я так і думав.) – категорично відрізала санітарка. – У нас з цим строго. День для відвідин післязавтра, із 10 до 13. А з 13 до 15 у нас тихий час. Тоді теж не приходить.

Я вийшов так усього і не зрозумівши, тішачись тільки тим, що знайшов нарешті нашого веселого та заводного Женьку, і тепер вже все якось воно буде. Але як? Треба ж його таки побачити? Та як? З такими думками походив я трохи по вулиці. Позаглядав за високого кам'яного паркана. Ворота не замкнені, але черговий чатує.

Бажання відшукати товариша і нове, яке щойно з'явилося, відчуття провини, підказали шлях і цього разу.

Рішучим кроком підійшов до воріт, минаючи, спитав у чергового:

– Студенти-медики давно проходили? – Мабуть моє нахабство таки пасувало студентам-медикам, тож і стало паролем. Бо у відповідь я почув:

– Давай швидше, бо запізнишся зовсім, – ці слова і послугували пропуском.

Ось я уже на загородженій та забороненій території. Тепер далі.

Триповерхового будинку, як потім виявилось ще і з напів-підвалом, знайшов легко. А бідолаху студента як знайти?

– Що робити? – Який вже раз виникло запитання.

– Женья-я-я! Женька-а-а! – І відразу його рішення втілювалося і матеріалізувалося у такі гуки, неначе мене різали, або спіймала таки охорона і тягли вже волоком назад за ворота.

Так, скандуючи, я рушив повз клятого каземата, доки з приямка цокольного поверху у квартиру не висунулося якесь обтиньковане створіння та не спитало:

– Ти чого кричиш?

За якусь хвилю ми сиділи на лавочці під деревом і грілися весіннім сонечком. Женька, у синьому байовому лікарняному вбранні без гудзиків, загортався у поли, пригортаючи їх руками, розповідав свою половину цієї історії.

– Я зразу зрозумів, що лікареві чомусь не сподобався, – почав Женька, – каже мені:

– Потрібно тобі йти на консультацію до студентської поліклініки.

Ну йти, то йти.

– Ось тебе Лариса, медсестра, проведе, – далі каже.

– Навіщо? – Я питаю. – Дівчину тільки ганяти. Зайва морока.

– Байдуже, це її робота така, – лікар своє провадить. А дівчина гарненька, молода. Ну то й пішли. Привела мене.

– Почекай у коридорі, – наказала. Ну то я й чекаю. Вийшов лікар, подивився, дав термометра.

– Давай но, – заохочує, – поміряй температуру. Сидів я у коридорі, міряв температуру хвилин сорок. Аж тут залітають санітари у білих халатах. Хапають мене і у "швидку".

– Гей, – кажу – хлопці. Що це ви таке робите?

– Та мовчи вже, сифілітик нещасний, – відповідають, а самі так ліктями під ребра притримують, – ач як пику обсипало.

– Ви що? – Жахаюсь я. – Про що варнякаєте? – Але ті більш нічого не коментували.

– Ні, це не сифіліс, це краснуха. То вона дає такий висип. – Це вже лікарка у інфекційній визначила. Але призначила робити усі аналізи.

Доки усі ті аналізи робили Женька і сам помітив, що усе його тіло укрито такими прищиками, неначе з ніг до голови його червоним піском обсипало.

На щастя аналізи нічого трагічного не виявили, а виявилось таке:

– Я подумав ще, – згадував Женька, – чому та пігулка якась вогка і розсипалась у роті. Але ж іншої

не було. От лікар і каже, що то у мене була алергія на неякісні ліки.

– О ле-ле! – Смикнувся я, – то це я ледь свого кращого товариша зі світу не звів! – Отоді вже комплекс вини за усі його муки таки тричі причавив мене з головою.

Видко довго та пігулка у портфелі шургалася, мокла під дощами, пилилася та розкладалася. От зараза!

Потім Женя розповів яка у лікарні нудьга, та як хочеться їсти, і дивувався як я його розшукав, і сердився за те, що я його мало не отруїв.

– Хочеш побачити у якій я тут палаті?

У напівтемному приміщенні рипучі ліжка, вогко, сумно. Під стіною бетонована лежанка з діркою посередині.

– Це, – Женька пояснив, – спеціально зроблене ліжко з тих часів, коли в Одесі була холера. Ніякої тобі білизни, а всі проблеми з такого "холерного" ліжка легко змивати водою зі шлангу. Отакий комфорт.

Я покинув товариша і поїхав на Дерибасівську. Було у мене всього 3 карбованці 50 копійок. За ці гроші купив у книгарні книжечку почитати, яка була вже, яблук побільше і ще трошки чогось поїсти на решту грошей. Потім повернувся до друзяки спокутувати свою провину.

А за кілька день той клятий висип по тілу і обличчю пройшов. Так от налякала алергія. Бо тоді про неї менше знали. І повернувся Женька у коло студентської сім'ї живий, здоровий і спроможний. На радість товаришам, друзям і, особливо, подругам.

ВІДПИЛЬНУВАЛИСЯ

Ці події відбувалися в Україні в ті часи, коли у нас ще був алкоголізм. Тобто були і алкоголіки, але з ними повсякчас боролися. А от з алкоголізмом по-справжньому почали боротися тільки тоді.

Це отримав якось районний секретар листа, зібрав бюро.

– Як то воно будемо з алкоголізмом воювати згідно з постановою уряду?

– Треба, – кажуть члени бюро, – створити "Общество трезвости". Бо значки вже получили, – і показують на круглі такі відзнаки, що собі на грудях саме почепили.

– А створити найперше, – каже активіст наймолодший, – треба у селі

Червоноармійському.

– Чому це там, а не в інших шістнадцяти селах району? – сумнівається керівництво.

– Та й в інших створимо, але там передусім. Бо у них два виноробних заводи в селі. Через дорогу один від одного. Колгоспний і державний.

– Добре діло, та ніхто ж не захоче уступати до того "Общества", – засумнівалися всі.

– Е, ні, – поважно заспокоїв сивий ветеран, – є у нас відповідний список.

– А що то може бути за список? – дивуються.

– Це – записні активісти-передовики, першочерговики на одержання житла, усілякі інші винні чи не винні, тобто "на гачку", які ніяк не зможуть відбрехатися, – розтлумачив ветеран.

Так і вирішили. Ще трохи посперечалися, чи відміняти "сьоме питання". Але вирішили, що ні. Бо боротьба тільки-но починається і перші її переможні кроки варто було відзначити. Будьмо!

Як вирішили в районі, так і вдіяли. Зібрали в селі актив, записали усіх запланових, бо вони безсловесні. І тільки один записався сам – Василь Пильний, та на нього тоді ніхто не зважив. Бо Пильний завжди робив таке, щоб начальству навредити, у розумінні нашкодити. Бо той завжди ходив скаржитися у район, у область, і писав до з'їзду, у Центральний Комітет. І на його скарги приходили відповіді, неначе шампуні, щоб голови мити і милити всім винним і невинним. Такий несподіваний і правдивий був Василь Пильний.

Але розповідь зовсім не про нього. А про анти-алкогольну кампанію. Яка вже буяла "від Москви до найдальших до окраїн", сягнувши тим самим півдня Бессарабії. І не тільки Молдови, а й славетної Одеської області у якості Буджацького степу. Де досі зеленів листом виноград, крутилися пагонами і кривіли патиками гілки Рислінгу, Іршаї, Мускату Отгонель та багатьох інших сортів.

Залишився такий ще острівець у куточку. Бо Буджак з котроїсь давньосхідної і перекладається як кут. Але й туди докотилися хвилі розуму і поглинули собою зелені виноградні насадження. Щоправда, після того, як ягоду із них було таки зібрано. А із неї, зрозуміло, зроблено, вино. Причайлося воно у великих діжках та чанах і чекало високих вказівок. І люди причайлись. І чекали.

Але дитятко не хотіло чекати. Воно не було винним, що ото Галька поїхала тоді кататися на мотоциклі з Іваном. І що мотоцикл запартачив був саме біля лісопосадки далеченько так від села. І що була тепла осінь. І що Галька така була заманка і в тілі. І що Ванько був такий спокусливий, у тільнику смугастому, бо щойно повернувся з війська, з десантників, і що...

Тому й не могло майбутнє немовля чекати. Про що постійно останнім часом почало нагадувати необачній Гальці, штурхаючи її у живіт то ручкою, то п'ятою, а то й колінцем. Від чого шкіра на животі підіймалася, рухалася й Іван те все міг не тільки відчути рукою, а й побачити.

Галька була й рада, бо вже давно хотіла "у замуж". Та й Іван вирішив, що то доля і тільки радів. Бо вони знали довго вже, час було визначитися. Тож і пішли лякати батьків. І не тим, що вже мали такого гріха. А тим, що треба було робити весілля, чи то пак "безалкогольне весілля". Бо в ті часи ще по селах, а особливо по весіллях їсти було багато, а от пити... З цього року – зась. Горілки ніде не продавали, і купити її, зрозуміло, не було як. Бо і не треба. Бов Україні, як і в цілій Совецькій країні, суцільна боротьба зі п'янством. Навіть начальство бореться. Нищить кляту, своїми невеличкими силами. Замкнеться собі у кабінетах і нищить. Аби менше її, тричі триклятої, стало.

Посумували батьки молодих, порадились і пішли до голови:

– Виручай, – благають,

Голова сховав теку з "сухими" антиалкогольними наказами у найдальшу шафу і зглянувся. Виручив. Написав цидулку: "Видати десять літрів спирту". Ну, воно не зовсім спирту. У нас на нього кажуть "коньячний спирт", а в Грузії "ча-ча". Ну це такий перегон із виноградного жому. Боронь Боже, ні, не самогон. Ну, може, "колгоспгон" або навіть вже "вин-пунктгон". Але ні, ніяк не самогон.

Одне слово, розлили його родичі у пляшки від ситра і поставили на столи. І гей віддавати молоду. Добре так гуляли. Дітям, вважай, прийшлося пити компот. Бо ситро пили тільки дорослі і з великим задоволенням.

Весілля буяло, гуділо і таки веселилося.

От тут і закінчилася б наша історія, аби два сусіди не вцідили того ситра таки більше, ніж по самі вінця. І один одному стали казати:

– Ти мене шануєш?

– Тебе? Ні! Бо ти браконьєр.

– Хто? Я?

– Ти!!!

Перший замість того, щоб сказати йому: "Сам такий!" – страшенно розлютився і образився. А маленькі чортики, гойдаючись на чарці, показали на чавунну гусятницю зі смаженою.

– Покажи-но йому, хто є ху і чого хто вартий. Дай, щоб у нього криша поїхала!

І як наслідок сусіда з чавунно-черепною трамвою завезли у район до лікарні. Надзвичайний випадок у

районі! П'яна бійка на весіллі під час безалкогольної кампанії! І як підсумок цих саботажних гасел, запитання:

– Хто винен?

Доки в районі думали, надійшов лист. З поясненнями. Але без підпису. Але за те все зрозуміло! Давай голову колгоспу на килим. А на той час голова хворий лежав у лікарні. А заступав його секретар партійної організації.

– О! Той хто мав пильнувати, тепер і буде звітувати. Давайте його сюди.

– У країні тверезий народ бореться з алкоголізмом.
– Була написана така правда у тому листі. – А у нашому колгоспі? Зробили з винограду вино, а жом не викинули. А перегнали на "коньячний спирт" (це помісцевому на нього так кажуть). Тримують у двох великих цистернах. А для чого, спитайте? Щоб зривати постанову уряду і партії! Щоб затримати переможну ходу антиалкогольного майбутнього, розвитку гармонійної, тверезої, совєцької людини. А наслідки? Розбиті голови чесних людей. Саботаж! Провокація! (Читай: "Бий ворогів тверезого народу!").

Невідомо, як коментували листа у райкомі. Але парторг повернувся посивілий, без партквитка, і довго вдома пив валер'янку від серця. А на другий день зібрав правління колгоспу і почали радитися, що робити із зрадливим, незаконно, за власною ініціативою виготовленим виноградним спиртом.

А що з ним робити, коли його не одна тонна? І не вип'єш, і не віддаси (вже пробували трохи дати на весілля), не продаси (бо його немає, він зроблений з того, що мало бути давно і зразу викинутим).

– Що робити? Що діяти? – вічне риторичне питання покрило село Червоноармійське.

Думали всі так, що від напруження вже у правлінні колгоспу мало дах не поїхав, і надвечір таки надумали.

– Вилити!!!

Сказано, але не зроблено. Бо легко таке вимислити, а як же таке учудити. Це ж, зважай, неначе Дон Жуана скаструвати, хай Бог милує. Але діяти було нічого. Бо "прізрак бродіт по Європі", і вже відчувається його важкий крок і по теплому благословенному Буджаку...

Увечері двоє втаємничених непомітно проникли до "зачумлених" чанів. Зиркнули мовчки один на одного. В очах буяв вулкан жалю, який добре уявляє кожен, у кого хоч раз у житті не вистачало 37 копійок на чарку оковитої.

А тут стільки...

Схопилися обидва за великий кран, повернули рішуче – аби не передумати в останню хвилю – і відскочили в бік від спиртового водоспаду. Увесь золотий напій отак незамерзаючою річкою помандрував по схилах на саме дно глибокого урвища.

Плакало і зітхало. Булькало і вирувало. Гольгало і нуртувало. Виливалося...

Потому усі зітхнули полегшено. Здається, все...

Тихо було лише три доби. Доки пошта не доставила до великого начальства анонімного листа. А в ньому! Голос якогось дуже пильного "блюстітеля соціалістической собственности".

– У нашому колгоспі люди зовсім очманіли, особливо керівництво. Замість того, щоб використати

виноградний спирт за медичинськими нуждами голодуючим аборигенам Африки, вони взяли і злочинне його вилили у болото! Прошу негайно покарати винних, що навмисно підривають крепкі економічні устої нашого любімого соціалістического общества.

Цей лист був страшнішим за вибух бомби у воді. І бризків багато, і гучно, і багатьох поглищило. Почали вже викликати не тільки до райкому, а вже й до прокуратури. Започаткували слідство. Приїздили комісії, слідчі і багато інших посадових людей. Відчувалося, що ці посадові люди таки здатні посадити. Потрібно було рятувати становище, та, власне, рятуватися й самим.

І в цей розполоханий час у розколошканих головах з'явилася геніальна думка, яка і поставила крапку у цій історії. А крапка ця ось яка.

— Ми, що нижче підписалися, комісія у складі, склали цього акта про те. Що цього року були несподівано великі для півдня морози. А що пального у господарстві було обмаль, то і його не вистачило. Так от, щоб не розморозити всі котли та труби і не дати загинути молодій соціалістичній собствєнности, що тільки-но народилася, а саме поросяткам та ягнятам, були змушені використати для опалення котлів добрезгораючий виноградний спирт, який і було спалено у кількості 10 тонн 00 літрів. Про що підписуємося.

Отак от на будь-яку вредну пильність є народна мудрість.

ПАПУГА

Ніхто не знав звідки взявся цей папуга. Папуга у нашому далеко не тропічному місті. Мабуть, поеквірявся у когось у клітці, а це взяв та й втік. Втік на волю, що так п'янила його, так як повітря рибу на березі.

Він зовсім не уявляв, що буде робити на свободі. Головне – він вільний! Це його надзвичайно тішило і думати більше ні про що не хотілося.

Отож, щасливий, він сидів на зручній гілці дерева метрах в трьох від землі і зосереджено чистив своє пір'ячко. Попід деревом відразу почали юрмитися перехожі. Папуга не звертав на них жодної уваги. Внизу, зрозуміло, відразу знайшовся „ініціативний ентузіаст", який спалахнув бажанням вловити птаха-втікача.

Папуга подивився на добровільного „дереволаза", що наближався і перелетів на вищу гілку. Еге! Дарма! Завзятий переслідувач не відставав.

– Дурак, – здивовано вимовив птах та перелетів на саму верхівку дерева.

Там папуга був недосяжний! Листки нижніх гілок дерева аж скрутилися від жару, яким парували голови глядачів:

Що робити? Як дістати?

Зрозуміло, таке напруження людської вигадливої думки швидко трансформувалося у геніальне, але просте рішення.

Хтось підійняв грудку, хтось камінця. Поступово у це веселе полювання втяглися майже всі: „Хто влучить?“, а особливого азарту додавало те, що мішень жива!

Папуга здивовано крутив головою на всі боки і час від часу, коли поряд пролітала чергова грудка торочив:

– Дурак! Дурак! Дурак!

На жаль, словесного запасу йому бракувало (зрозуміло, не людина ж!) щоб висвітлити усю гаму свого обурення од такого варварського ставлення.

Проте, коли найвдаліший снайпер таки влучив у папугу, той жахливим від обурення та образи голосом сказав таки людям, що він про них думає. Сказав тими словами, яким навчився ще у свого першого господаря – морського вовка, старого боцмана. Такими, за які всі наступні господарі дуже його лаяли і робили йому ніч на кілька днів (накриваючи чорною пеленою клітку). Але тут він не витримав! Але тут він від болю забув про всі заборони! Але тут він видав:

– Сам ти попка-дурак, мат-тір твою...

СТОП-СИГНАЛ

Не знаю як, але коли на медкомісії, яку проходять допризовники, мені лікар звелів спустити труси аж до колін, пальцями затиснути ніздрі та надутися, то... Виявилось, у мене є те про що я досі не знав. Буває таке у людей. Грижа. Неприємність велика та й слово якесь іржаве. До речі, болгарською "грижа" означає турбота. Так воно і є. Морока та ще й яка.

– Треба робити операцію і зашивати ту грижу, бо інакше тебе не візьмуть до армії, – сказав лікар.

Погодився, що ж було робити?

Попередньо поголивши, повезли до операційної, роздягли зовсім. Та й лежи голим на тому столі, доки лікарі курити закінчать. Тільки одна сестричка поруч ходє, мабуть сторожує, аби пацієнт не втік. Соромно. Бо вона з нашої школи і я з великим задоволенням до неї б роздягнувся з іншої нагоди та й не тут, де так багато світла та ще й великого круглого прожектора вмикають. Прийшли лікарі, вкололи чимось та й почали порпатися собі. А мене розмовою відволікають. А я й тішусь – не зовсім приспали тим наркозом, бо хто їх знає, не вслідкуєш, то візьмуть разом все і почистять, що там зайвого окрім грижі у пахові (це так *по-научному* межи ногами зоветься).

Все може бути, бо я чув як один лікар розповідав:

– Був я на практиці у Середній Азії. І привезли породілля з глухих лісів та високих гір. І не диво їй народжувати – вже вчетверте. Але щось дитятко там наплутало і мусили розрізати трохи, щоби воно народилося. Словом – все гаразд. Але розрізали –

треба зашивати. А породілля після того наркозу трохи оговталася, не дає, виривається:

– Не зашивайте, – лементує – бо чоловік з дому вижене. Бо дуже він цю справу любе.

Думала, бідна, що все зашиють.

Такі бувають *случаї*. Тож і я трохи перестрашився, але вже потім у палаті переконався, що все на місті то й заспокоївся.

Загоювалося все добре і скоро б виписали. Але одного разу розповіли хлопці в палаті таку історію цікаву, що мало зі сміху всі шви не порозходилися. А історія така:

Треба сказати, що наше містечко, хоч і районне, але вже дуже далеко від обласного центру. То автобус їде півдня до міста, там водії ночують десь, а тільки на другий день повертаються. Зрозуміла справа, дружини вірні на самоті чекають їх найскорішого швидко повернення. Так, один Петро з товаришем, часто їздив цим вигідним маршрутом. А дружина його, Василина, відповідно вдома одна нудилася. Правда, люди ж у нас не добрі, злі. Особливо на язика. Все хочуть теревені точити якісь, чи то ляси, особливо якщо молодиця без чоловіка часто ночує. Зрозуміло, Петро про таке всяке нічого не знав, бо довго не хотів нічого чути., а тим паче слухати. Але вже якось не першого разу й не витримає. Сказав любій Василені:

– Я їду у черговий довгий черезнічний рейс.

А сам з напарником залишився. Бо з другою парою хлопців за могорича замінився.

Пішли вони до напарника в шоу, щоб їх бува хто не побачив та не викрив раніше потрібного часу, та й

сіли чекати ночі. Довго було чекати, але з собою мали трохи, тож за чаркою і досиділи доки смеркло.

– Ну то ходімо до тебе, Петре, чи що? – питає напарник.

– Атож. Інакше нащо нам було замінюватися та ще й хлопцям могорича ставити?

Хоч і пішки, а добралися швидко. Бачать, в хаті горить світло.

– А не спить ще Василюк, – це Петро радіє, який впевнений, що зараз же він доведе усім, що плітки то все, брехня і наклеп, а напарник свідком буде.

Зазирали в одне-друге вікно. Нічого не видно. Добре запнуто фіранками. А ось. Є! На однім віконці кінчик фіраночки за голочку кактусика зачепився. Припав Петро до шибки.

.....

– Щось погано бачу. Видко вікно брудне. Стола з харчами бачу. А далі. О-ГО-ГО! Розвела квіти на свою голову Василюк...

Та як кинеться Петро до дверей. Тихенько одімкнув їх своїм ключем. Шелесть. І от Петро з товаришем, заgrimівши ночвами в сінях, улітають до світлиці. А там...

Ні, краще б Петро таки до міста поїхав.

Зойкнула його Василюк, зовсім гола, та й випорснула з хати на подвір'я.

А от спокусника, у якого зовсім, *видать*, ніжки віднялися, бо навіть очі були вже не те, що на лобі, а десь біля маківки – спіймали.

Та й почали його мовчки кулаками розпитувати, а що це він тут, голий, у чужому ліжку серед ночі робить?

Він з переляку, зрозуміло, мовчав, а так як Петро добряче питав, то вже й почав гикати та хрюкати.

– Чекай, – кричить напарник Петрові, – чекай бо зовсім геть уб'єш його. А *отвічать* прийдеться як за хорошого. Чекай!

Так ледве і відтягнув за плечі Петра від того страшного спокусника. Стали роздивлятися, а хто то кращий за шофера дальнього рейса тут занадився. Аж гульк, а це Ігорьок-баянист, який в ресторані грає.

– Еге, музикою задурич чесній жінчині голову, а потім уже взяв її, можна сказати, голими руками.

Але Ігорьок не збирався видко не тільки сперечатися, а й просто відповідать. Оскільки своєю ну зовсім голою натурою фактично вже і так *на всі вопросы понятно*. Петро знову на нього кинувся, бо жалість за свою рогату голову зовсім засліпила очі, але напарник не пускав. Та й почали думати:

– Як же йому ото люто помститися, щоби не кортіло Ігорику більше до чужих жінок, *трудящимся чоловікам рогов роздавать?* – І як їм таке в голову впало? Мабуть та пляшечка від *тройного* одеколону сама на очі трапилася. Нагнули вони бідного Ігорьошу у позу "бегущая негритянка" і ту пляшечку у м'яке місце і засунули. Ігорьоша зойкнув, не так від пляшечки, як від одеколону, але нічого, живий і проситься:

– Відпустіть!

Ну Петро вже й сам втомився, а напарнику то і *воще* байдуже. То й пустили Ігорька додому. Правда без одежі. Але на вулиці літо, та й містечко не велике, до того ж ніч на вулиці. Вирвався на волю радісний

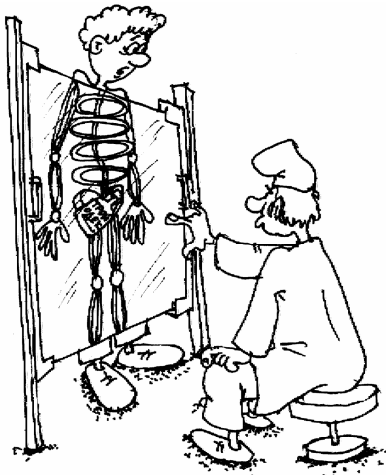
Ігорьок, іде, пляшечкою блимає, неначе стоп-сигналом.

Дочвалав якось бідний Дон Баян додому, але пляшечка у "тому місті" заважає. Треба якось її видобути. Але як? Туди вона попала гострим кінцем, а назад тупим не лізе. До того ж слизько і пальцями ніяк зачепити не можна. Поклав Ігорька дзеркало на підлогу, присів напочіпки та спробував ложкою колупнути.

Та де там! Порпався, порпався доки ложки не вломив. Яка, зламана, і залишилась відповідно поряд з пляшечкою в такому болючому місці. Та ще й коле уламком так, що й поворухнутись неможливо. Промучився з півночі, а далі не витримав і викликав "Швидку допомогу":

– Рятуйте!

Не те щоб дуже швидко, але "Допомога" приїхала і відвезла мученика сексу до лікарні.

Посадовили бідолаху музиканта у жіноче крісло, відоме у народі як "вертоліт", та й за дві години поралися біля нього всі чергові лікарі та сестрички. Нічого не можуть вдіяти. Зовсім вже зневірилися в перемозі. Хтось порадив покликати всім відомого у місті активного гомосексуаліста, як знавця саме такого, зворотного підходу у сексі. Той з'явився швидко і охоче. Трохи помилювався видовищем, але зарадити нічим не зміг, мотивуючи тим, що він знавець і фахівець як "туди" вставляти, а не виймати. Мабуть навік лишився б Ігорька стоп-сигналом, аби не прийшла вранці на роботу ветеран хірургічного відділення прибиральниця Ніна Корніївна, яка все життя пропрацювала в лікарні і ще не таке бачила. Вона й спромоглася якось коліном надавити на живота, та так що клята пляшечка й вигулькнула.

Так Ігорьок перший в Світі (серед чоловіків) відчув, що то є "розродитись". По цьому навіть лікарі полегшено зітхнули. Але тут, коли небезпека минулася, вони почали питати:

– Що це було? Бо дуже все схоже на "умишленне членовредітельство"! І про це негайно потрібно сповістити міліцію.

Але Ігорьок, пам'ятаючи всі муки недавніх тортур, навіть згадувати про Петра боявся, тож розповів таке, що і було записано лікарями, як сповідь хворого:

– Пішов я до районної лазні. А там підлога бетонова, мокра, а від мила ще й страшенно слизька. Я як послизнуся, як не впаду, та прямо на пляшечку від діколону. Отак вона мені туди – нижче спини – і потрапила. Це й все.

От як зле, коли не дотримуються правил безпеки у *общественних лазнях*.

Лікарі чи повірили, чи ні, але про цю подію дізналося все місто.

Ігорьок забрав свого баяна і десь поїхав, де ніхто не знає як він до лазні ходив.

Отака-то історія. Уявляєте? А як у тебе весь пах, можна сказати, порізаний і потім зашитий. І ти ходиш так зігнутий, "як та негритянка". А перед очима у спеціальній шафі... Є така шафа – як музей здобутків операційної палати. Там і людські перли – камінці з нирок та печінок, щоправда не такі гарні, як справжні перли, проте значно більші. І Ігорькова пляшечка з ложечкою. Та сама пляшечка з обляmanoю ложечкою, зтягнуті гумкою і бірочка:

"Добуто з анусу чоловіка 32 років".

То таки сам боїшся, що твої шви від сміху, від швидкого руху живота можуть порозходитися. А ще тут цвяшки з шариками, які дітки для чогось ковтають. І кулькова ручечка за 35 копійок, яку коханка своєму невірному коханцю, підпоївши його, вредна, в дуже болісне місце засунула, тільки не туди, де Петро з напарником, а вже спереду. Це щоб він їй не "змінював" більше. Все це зібрано в білій хірургічній шафі.

Така колекція, мабуть, є в кожній районній лікарні і дуже вже вона небезпечна для хворих, які мають почуття гумору, та в кого ще свої шви не позаростали.

ГАРБА НЕЗВИЧНИХ СТУДЕНТСЬКИХ ВИТІВОК

У мене в долонях старий записничок. Він склеєний так, що нагадує відривного календаря. У ньому 102 листочки. Коштувала така книжечка 10 копійок. 1 записи до неї потрапили починаючи з 1 січня 1976 року (про що і написано на першому листочку).

Події ці дійсно відбувалися в Одесі, тому сподіваємося читач сприйматиме їх з одеським гумором. Студент, який складав цю енциклопедію свого часу добре селекціював цікаві випадки. Адже за 20 років змінилося багато в ставленні до сексу (який, виявляється, бував серед студентів), і до ненормативного слова, яке тепер вже досить нормативне і навіть друковане. Спробуємо подолати старого анекдотного постулата: що друковане – не смішно, а що смішно то не може бути надруковано. Ці замальовки цікаві тим, що вони взяті з реального життя.

Отож, життя студентів 20-річної давнини, очима 19-річного хлопця.

* * *

Студент запізнився на лекцію. У великій аудиторії двоє дверей. Він тихесенько відчиняє одні двері і мерщій біжить до других та стукає. Викладач відказує: "Прошу, заходьте". Студент швидко повертається до перших дверей, переконаний, що увага викладача привернута до тих, куди щойно постукали. Поки

викладач стоїть спиною до другого входу, хлопець швидко забігає до аудиторії та сідає на першу лаву. Викладач здивований: " Хто стукав?"

* * *

Кімната в гуртожитку, де живуть спортивні хлопці. Мають штангу, гантелі, гирі – всього 160 кілограмів заліза на чотирьох, навіть обладнали турніка межі шафами. Вікна відчинені вдень і вночі, влітку і взимку. Клімат в кімнаті відповідний – чистий та свіжий, шкода, правда, що вода в чайнику на підвіконні щодня замерзає.

* * *

Студент-нігіліст приніс до гуртожитку 500 карбованців (великі гроші, де він тільки їх узяв?). І, демонструючи повну зневагу до багатства, недбало кидає їх під ноги та починає натирати грішми підлогу.

* * *

Двобій. Щось хлопці не поділили. Одному вже зовсім непереливки. Загнаний в куток, він шукає чим би ж то боронитися. Глип – аж поруч шмат сухої ковбаси, неначе добрий дрючок. Ним він і відбивається від нападника.

* * *

Люди дивуються; що це хлопці там роблять, біля зрубаного дерева? Придивляються уважніше. Один студент сидить навпочіпки, ще двоє стоять за його спиною. Всі поглинуті справою. Той, що сидить навпочіпки дуже уважно вивчає пеньок півтораметрового велетня. Виявляється: з'ясовують, хто виграв парі – рахують кільця, щоб встановити вік дерева.

* * *

Якесь чергове студентське свято. Буйне застілля. Один студент з компанії зовсім п'яний. Друзі вирішили: треба віднести сердегу до його кімнати. Оскільки той важкий, неначе непритомний, несуть його у простирадлі. Ті що несуть теж добряче напідпитку, тож вирішили "пожартувати":

– Давай його погойдаємо!

– Давай.

Поки гойдали, чіпляючи спиною за підлогу, добряче нам'яли хлопцеві боки. Пішли далі. Стомилися.

– Перепочинемо?

– Атож.

П'яне "немовля" покладено просто на брудну підлогу. З ближчої кімнати виходить студент, що теж не конспекти під час свята перечитував, та й дивується.

– Ого, скільки ви пляшок зібрали! А що на розі вже приймають? – Поцікавився, та й почимчикував собі далі, ледве не зашпортнувшись за ноги, що стирчали з простирадла.

* * *

Двоє студентів у їдальні. Один, передбачливий, узяв разом із тацею ложку та виделку, а інший ні. Доки перший відносив таці (свою та товариша) назад, як закликало гасло на стіні, то непередбачливий, що лишився без ложки та виделки, вирішив скористатися його приборами. Гречно!

* * *

На гроші грати у будь-які ігри заборонялося суворо. То студенти грали на „інтерес", а "інтерес", зокрема, бував і такий:

1. Двоє, які програли, співають пісню. Але один співає, стоячи на руках, а інший водить його за ноги по кімнаті.

2. Програв – просунь носом сірникову коробочку по підлозі через усю кімнату.

3. Програв – отримаєш "гарячі" по носі, по вухах, по потилиці.

4. Іншим випадає голосно викрикувати – через вікно на вулицю – дитячі віршики або пісеньки, чим тішаться не тільки колеги-студенти, а й перехожі.

* * *

На вечірці засперечалися: хто сміливіший. Один розповів, як під "мухою" він вибивав замкнені двері кімнати головою, але не втрапив, то вивалив піводвірка, а голова ціла!

А другий на це майнув до вікна та й вискочив на вулицю. Це з третього поверху! Всі жахнулися та мерщій до вікна. Внизу – нікого! А за якусь хвилю "стрибунець" уже стукав у двері. Цілий та неушкоджений. Виявилось, він був у війську в десантних підрозділах.

* * *

З вікна гуртожитку загавкав пес та з таким тужним завиванням. Зляканий котяра чимдуж чкурнув у кущі. Пес на балконі у сусідньому будинку довго стояв, уважно прислухався, а потім відгукнувся. Загавкав так само сумне та сутужно. Так вдало хлопці імітували собачий гавкіт. Таки студенти справжні діти природи і менші брати їх так і сприймають.

* * *

Студентові лікар виписав ліки по три краплі двічі на день, запивати якомога більшою кількістю води. Хворий попростував до аптеки. Купив ліки. Але оскільки води, а головне терпцю не було, то він і голькнув одним ковтком усю пляшечку.

– Запивати і не потрібно було. – Розповідав потім. – Однак рота не можна було стулити. А ноги неначе камінні. Додому півдня повертався.

А додому метрів зо триста.

* * *

Назавтра потрібно здавати курсовий проект, а сьогодні ще жодного листа не накреслено.

Що робити? – таке жахливо-віковічне питання. І нова відповідь.

Розшукати старого курсового за минулий рік. Потім обережно бритвочкою зрізати верхній шар паперу разом з чужим прізвищем. А, чортяка! Зрізане місце біліє віконцем відносно площини решти аркушу. Не шкодить! Затирається все рукою. Байдуже, що бруднувато, але ж нічого тепер не помітно! Можна з відчуттям виконаного обов'язку нести здавати свій проект.

* * *

Не всі студенти виконують свої курсові роботи самі. Дехто користується одним із зазначених способів:

1. "Склить" (синонім "козлить") – себто перемальовує попереднього курсового через скло, підсвітивши його для зручності лампою.

2. Робить фото з книжки, збільшує до необхідних розмірів і знову "склить".

3. Робить діапозитива, проектує на аркуш для креслення і наводить;

4. Наводить старі креслення дуже м'яким олівцем, накриває його чистим аркушем і прасує гарячою праскою. На жаль при цьому способі зображення виходить віддзеркаленим.

* * *

Всі хвилюються напередодні заліку. Заходить викладач і жартує:

– Хто бажає мати "5" – сядьте на перший ряд, хто "4" – на третій, а хто "3" – на шостий.

– ?!

Нічого на розуміють налякані студенти. А викладач зібрав залікові книжки і поставив кожному стільки, на скільки кожен сам оцінював свої знання. Маємо що маємо.

* * *

Студент відчуває що його знань бракує, щоб отримати бажану трійку.

— Останнє питання, — грізно каже викладач. — Напишіть формулу N.

Бідний студент щось пише і, зрозуміло, не вірно. Шокований викладач перепитує:

— Де ви взяли цю формулу? Студент приречено мовчить і раптом:

— У вашій книзі!

— ?

— Ідіть. Маєте трійку, — Вирішив викладач.

* * *

Двоє студентів — хлопець та дівчина — вирушили на вечірню рибалку. Взяли вудочки, ковдру (щоб було на чому сидіти), принаду. Прийшли над воду, хотіли закидати вудочки, та вони виявилися без гачків. Байдуже!

Вирішили тішитися молодістю, а риболовлю залишили на старість.

* * *

Студенти першого курсу пішли відзначати успішне закінчення першої сесії до кав'ярні. Вирішили святкувати гучно, з шампанським. Пили його вперше.

Після кожного келиху хилитали під столом ногами, бо хтось їм казав, що шампанське в голову не б'є, а відразу ноги відбирає.

* * *

Один студент випадково таки здав екзамен, якого дуже боявся. Тому він з подвійний захватом відсвяткував перемогу, і додому добився, як-то кажуть ледве-ледве. Настільки, що навіть сусідський песик його у такому стані не впізнав. Тож і обгавкав з усіх боків. Герой опустився навколішки (мабуть, щоб краще бачити очі "співбесідника")...

Довго повчав тваринку, що на людей гавкати зась, особливо на сусідів. Приводив безліч переконливих аргументів. Закінчивши, погладив пса за вухами, і той, нічого не зрозумівши (а може навпаки?) мовчки пішов додому, нахиливши голову і підібгавши хвоста.

* * *

У центрі міста дуже сутожно з туалетами. На всіх воротах напис: "Туалетів немає". Кожен пересічний громадянин трохи дивується "А як же ви самі?" Проте особисті проблеми женуть його у подальші пошуки. А потім, не знайшовши достойного виходу і дочекавшись, що терпець зовсім урвався, студент став біля якогось будинку під деревом і відчуває як починає на очах розвиднюватися. Раптом над головою з вікна другого поверху лунає:

– Ой, Петренко, негарно ж ти вдіяв!

Почувши таке студент піднімає голову і клякне, бо це його викладач, до якого завтра йти на першу пару.

* * *

У новорічну ніч загубився студент-старшокурсник. Де тільки його не шукали, обпитали усіх друзів – немає. Наступного дня, десь о дванадцятій, з'являється,

– Ти де був?

– Не знаю. Учора ввечері я повертався до своєї кімнати.

Бачу двері. Відчинив, зайшов. У кімнаті два вільних ліжка. Я роздягся собі та й ліг на одне з них. Рано чую крізь сон:

– Ти не знаєш хто це?

– Здається з четвертого курсу.

Потім почастували гостя пивом. Той встав, застелив ліжко, гречно подякував і пішов собі.

* * *

Студент приходить здавати розрахунково-графічне завдання. Нервує. Бо жодного разу не був на заняттях. Дочекався черги, заходить, відповідає.

– Хух! Все гаразд. Завдання зараховано! – Тепер це треба оцінкою позначити у журналі.

– Яка ваша група?

– Тринадцята...

Викладач починає шукати у списках, але потім щось збагнувши, уважно дивиться на студента збентеженим поглядом.

– А тринадцята не у мене, а у іншого викладача...

* * *

В одній кімнаті у гуртожитку готуються до зустрічі Нового року. Без двох хвилин до приходу свята. Один із хлопців стає до "стінки" (у цьому випадку за стінку править телевизор). Двоє інших націляються у "приреченого" корками від шампанського. Б'ють опівнічні дзвони. Залп! Один попадає, другий – ні. Йому ж гірше. За домовленістю саме йому приречений "замочує" у пику.

* * *

Викладач під час занять вийшов на декілька хвилин з аудиторії у якихось своїх термінових справах. Студенти залишилися самі.

Повернувшись він запитує у гурту:

– Усі присутні? Ніхто не втік?

– Всі, всі на місці, – лунає переконлива відповідь.

– Дуже добре, – відзначає викладач, повертається до дошки і зіштовхується із "самим найхитрішим", який вирішив вискочити на кілька хвилин, доки був відсутній викладач.

* * *

У одного студента-заочника була неймовірна стабільність у оцінках. Всі виключно – трійки. І за шість років ніщо не порушило цю традицію. Аж ось останній екзамен останнього року навчання. Відповідає. І тут несподівано добрий викладач каже:

– Відповіли добре. Ставлю вам чотири.

– Ні, не треба. Поставте, будь ласка, трійку.

– Ні, – вирішив познуватися викладач, – Поставлю таки чотири!

Бідний "хорошист" з розпачу аж заплакав.

* * *

В сім'ї не без виродка. Почало в гуртожитку останнім часом дещо зникати. Вирішили хлопці зловити злодія. Один із змовників залишив в умивальній кімнаті золоту обручку. Самі з гуртом сидять собі у своїй кімнаті, попивають пиво, а двері не зачиняють, буцім провітрюють кімнату. Пантрують за тими, хто вмиватися любить. І після кожного відвідувача біжать перевірити чи на місці обручка.

Того хлопця, який взяв обручку, засікли чітко. І кімнату визначили. Ввічливо так постукали у двері. Увійшли.

– Вибачте, будь ласка, – невинним голосом недосвідченого простака

– Я забув в умивальній обручку. Ви не бачили бува?

– Ні, – відповіли хором всі четверо мешканців злополучної кімнати.

– І ти не бачив? – Спитали у злодія.

– Ні, – не дуже впевнено заперечив той.

Що ж, його трохи подубасили і обручку він повернув. А може й не трохи, бо після цього крадіжки в гуртожитку припинилися.

* * *

Не раз застосовувалися маленькі хитрощі, які тимчасово покращували життя. От, якось вирішили хлопці насмажити багато картоплі та поласувати нею з цибулею. Доки всі були на кухні, хтось із нетерплячки вирішив трохи перекусити. Бо коли пательню зі смаженою картоплею поставили на стіл і всі зі страшенним поспіхом кинулися до їжі, то виявилось, що цибуля уся без серединок! А тільки верхні шкаралупки складені разом виглядали як нові та недоторкані.

* * *

А інші студенти лінувалися готувати собі їжу. Навіть чай рідко пили – не хотілося заварювати. Тож якось виявилось, що у них скисло сім банок варення. Ото "голодні студенти"!

* * *

Під час іспиту викладач знайшов шпаргалку і забрав її. Почав лаяти бідного невдаху.

– В інститут! Шпаргалки! От я сам – ніколи!

Студент не витримав цього і зробив свій висновок:

– Якби ви ніколи не списували та не користувалися шпаргалками, то уже давно були б академіком!

* * *

Студент майже цілий семестр не ходив на заняття. Одного разу таки вирішив піти. З великими труднощами прокинувся вранці. Доки розчухався. Та на першу пару таки втрапив. І не пожалкував. Викладач несподівано зробив перевірку присутніх (вперше за цілий семестр) і всім небагатьом присутнім поставив залік-автомат. Оце так внутрішній голос нарадив.

* * *

Двоє студентів-механіків потрапили на якісь свята до чужого гуртожитку. Там виникла чомусь бійка (мабуть, чи не під гаслом "бий чужих" або "чом ви до наших дівчат прийшли?").

Сашко був дуже здоровий та сильний, до того ж задержуватий.

То він, не зважаючи, що на чужих теренах, розкидав десь чоловік п'ять-шість, вирвався та втік. Другий був миршавенький, не второпав небезпеки відразу. Тож коли схаменувся, відступати було пізно. По коридору чувся тупіт місцевих хлопців, які поспішали на допомогу, а чи то на розправу. Тут, вже не розмірковуючи, другий гепнувся лантухом межи інших на підлогу. Якраз підскочили бійці.

Переглянули потерпілих – чи все гаразд? Наш хитрун ледь звівся та й скаржиться:

– Ну механіки й б'ють!

Цей заклик хвилиною підштовхнув місцевих хлопців і вони майнули наздоганяти винуватців.

* * *

Жив у гуртожитку хлопець. Полюбляв битися, але завжди виступав за справедливість. Його всі знали: одні шанували інші побоювалися.

Якось новопризначений староста поверху прийшов до них в кімнату з перевіркою. Там він багато кричав, чимось не задоволений, лякав, погрожував. В кінці вогненного монологу призначив цю кімнату чергувати по поверху. Це означало збирати і виносити сміття з усього п'ятого поверху на подвір'я. Наш герой був страшенно розлючений такою неповагою до нього. Він негайно розшукав того невдачу. Староста відразу скасував усяке сміття, почав вибачатися.

– Я не знав. Вибач. Я не знав, що це твоя кімната.

– Як! – Здивувався наш герой. – Ти що не бачив моєї валізи під ліжком?

* * *

Остання консультація перед іспитом. Викладач заохочує:

– Запитуйте сьогодні, бо завтра я вас запитуватиму.

Студент з аудиторії:

– Не варто. Адже ми сьогодні вас ні про що не питаємо.

* * *

Межи парами – вікно. На вулиці весна. Можна піти на прогулянку, але не хочеться тягти за собою портфель. Що робити? Не залишиш же його посеред коридору.

– Еврика! Можна його покинути в бібліотеці, в читацькій залі. Там коли приходиш працювати, то портфель лишаєш у таких собі поличках-сотах. Тож так можна залишити і свій. Хто насправді знатиме що робить господар портфеля – читає сухі наукові журнали, а чи кидає камінці у саме синє весняне Чорне море!

* * *

Молодик добряче відзначив чергове перманентне студентське свято. Та так, що заснув у чужій кімнаті. Раптом він уві сні починає когось виганяти.

– Геть! Пішов під три чорти! Геть! – відмахувався руками.

Видно допився до чортиків – ось вони йому ввижаються. Над головою полиця з книжками. Розмахуючи руками гість зачепив її рукою. Принишк. Вичікує...

– Ага, піймався, чортята! – Другою рукою щосили б'є по полиці.

Від болю просинається і починає лаяти господарів, що принишкли перед телевізором.

– Розмовляєте. Кричите! Поспати не дасте!

* * *

Першокурсник отримав місячну платню – стипендію. Аж сорок карбованців. Відразу пішов до книгарні і накупив там віршів на сім карбованців. І таке бувало.

* * *

Вранці студент розповідає товаришам по кімнаті:

– Ви знаєте? Мені цілу ніч снилися айсберги! Холодно. А я неначе роздягнений! Замерзаю.

Він спав біля відчиненого вікна, а на вулиці зима, мороз до восьми градусів. Вода в чайнику на підвіконні замерзла.

* * *

Один молодик поставив рекорд: на екзамені він розв'язував приклади та готувався до відповіді з теоретичних питань 5,5 годин. Відповідав 1,5 хвилини! Цього іспита він склав.

* * *

Студент, що програв парі, повинен був пройти квартал від зупинки трамваю до гуртожитку, калатаючи у дно каструлі і виголошуючи:

"В Багдаді все спокійно!"

* * *

На одній з лекцій набридло студентам сидіти. Дуже нецікаво оповідав викладач. До того ж увесь час підглядав у маленькі папірці, які дуже нагадували студентські шпаргалки. Отож один з найдотепніших завів годинник-будильник на десять хвилин раніше, ніж мала закінчитися пара. Пролунав цей дзвоник. Викладач почув, подивився на свого годинника та й каже:

– Щось мій годинник на десять хвилин відстає.
Підвів стрілки і відпустив щасливих пустунів.

* * *

У іншого викладача щоразу розігрувалася така сценка. Закінчуючи лекцію викладач щоразу казав:

– Більш докладно ви можете прочитати у підручнику "Технологічне устаткування".

Всі добре знали, що ця книжка написана викладачем.

Але щоразу один і той самий хлопець запитував:

– А хто автор?

– Смоляр! – Незворушно і з гордістю відповідав викладач.

Цей невеличкий діалог завжди викликав у присутніх регіт.

* * *

Студентові під час вечірки вибили зуба. Ранком, протверезівши, він був страшенно збентежений такою подією. Йому порадили:

– Спробуй, прикласти на місце, може приживеться?

Він спробував, але що впало, те пропало.

* * *

Вікно однієї з кімнат виходить на карниз над дверима гуртожитку. Взимку студенти розмоченим хлібом підгодовували пташок, розкидаючи його по цьому карнизу. Якось небайдужий фотоаматор захотів сфотографувати цю годівницю. Але ж треба так, щоб не розлякати усіх пташок. Він вирішив фотографувати через відчинене вікно. Але погано видно. Тоді поставив стільця. Згори, ще одного. Сам виліз зверху. Примірівся. Клац! Хитнувся і вся піраміда полетіла шкереберть. На щастя відбувся лише синцями, ледь не убивши кілька пернатих. А фотографія пташок вийшла!

* * *

Раніше в деяких гуртожитках опівночі вимикали світло. Це примусово прилучало дотримуватися такого-сякого режиму дня і сну. Ті хто не встиг чогось довести може піти до читацької кімнати. Де світло, зрозуміло, не вимикають.

Одного разу, десь по першій ночі, до читалки зайшов студент, але не з книжками, а з самоваром. Всі були здивовані, а пояснення просте. Захотілося людині чаю посеред ночі, а закип'ятити води більше немає де.

* * *

Це було на практиці у глухому селі. Вирішили вечором піти у кіно. Картина закінчилася десь о двадцять третій. Повертатися було через поле. Пройшов сильний дощ і місити грязюку не хотілося. Вирішили під'їхати електричкою. Але чужі закони не відомі. Виявилось, не всі електрички зупиняються на потрібній станції. І їхню проїхали без зупинки. Довелося з наступної повертатися близько восьми кілометрів незнайомою дорогою, перелісками, по болоту, по росі. Ото вигдали!

* * *

На практиці у невеличкому містечку хлопці і дівчата жили у готелі. В місті було погано з водою. То тече, то не тече. І коли практиканти поверталися увечері в готель – води ніколи не бувало. І лише у одного постійно був запас, і він усіх частував кавою. Як він добував воду, дуже довго для всіх залишалося таємницею, а він нікому не казав. Та якось признався.

Виявилося – у бачку унітазу. Там вона завжди є в резерві. І найголовніше – там також застосовується питна вода, яку можна вживати.

* * *

На практиці у глухому селі дозвілля не було ніякого. Тобто зовсім ніякого. Отож двоє завзятих вирішили розшукати чогось такого. Пізно увечері, коли всі крамниці зачинені, вони пішли на пошуки якоїсь пляшечки вина. І знайшли. У вагоні-ресторані потягу, який минав їхню станцію. Правда, не вина, а горілки. І не одну пляшечку... та хто там рахував. Потім перейшли до іншого вагону, „роздавили” ще й там пляшку і повкладалися спати на третій полиці. Кілометрів через двісті їх виявили та зсадили з потягу. Довго довелося повертатися.

* * *

На Новий рік, за браком ялинкових прикрас, на ялинку почепили залікову книжку.

* * *

Одному студенту дружина надіслала таку телеграму: "Михайле, ти не метелик. Приїзди додому!"

* * *

Влітку, під час морського походу на шлюпках, студенти потрапили у дельті Дніпра в квітучі зарості водяних лілей. Напололи їх ціле відро. А ввечері, у Херсоні можна було бачити таке. Вулицями міста йдуть патлаті, бородаті хлопці у похідному вбранні й дарують зустрічним дівчатам лілеї. Дівчата відразу відчували, що на вітрильних шлюпках до міста прийшли не пірати, а лицарі.

* * *

В іншому місті, під час цього ж походу на шлюпках, студенти висадилися на набережній, прямо в центрі міста. Що робити? Адже ні намет не поставити, ні каші не зварити. Еврика! Знайшли неподалік будівельного майданчика і за його парканом, встановивши похідного котла, почували себе дуже затишно.

* * *

Під час практики студент поїхав на кілька днів додому. Повернувся вночі. І взнав несподівано, що практика закінчується раніше і вдосвіта усі їдуть за дві сотні кілометрів до обласного міста. Що робити?

Адже немає довідки про проходження цієї практики. Опівночі йде він до будиночку керівника практики, але з делікатності не наважується його так пізно будити. Тож і залишає цидулку.

– Приїхав студент Карасюк. Вночі їдемо у обласне управління. Прошу, візьміть, будь ласка, з собою печатку та мої документи.

І приколов це кнопкою де дверей.

* * *

О пів-на-другу ночі хтось наполегливо стукає у двері кімнати в гуртожитку. Сонні господарі відчиняють, заходить студент:

– Хлопці, ні у кого немає довідника з креслення? Бо я зараз креслю і мені дуже потрібно.

* * *

На практиці студентів поселили в гуртожитку на першому поверсі. Вночі хтось стукає у вікно.

– Відчинить, – благає.

Коли відчинили – під вікном хлопець з дівчиною.

– Виручайте, хлопці, впустіть, – просять.

А дівчина дебели, не може вилізти. Довелося ще й стільця через вікно подавати, доки все владнали.

А проблема в одному. Гуртожиток – суцільно чоловічий. І потрапити до нього з дівчиною на ніч, навіть при спільному бажанні – неможливо. І ото тільки місяць було відкрито кордон доки жили практиканти. А вони терпіли із хлопчачо-студентської солідарності.

* * *

Під час креслень потрібно було скласти специфікацію деталей.

А який ГОСТ підшипника – невідомо. Де його шукати? Хтось помітив ГОСТ на зубній пасті, – Давай його сюди, піде.

* * *

У стінній газеті було написано: "Адже ми майбутні інженери, на нас дивляться як на освічених та культурних людей."

* * *

В одній кімнаті мешкали аспірант і студент. І випало студентові здавати залік своєму сусіду. Не здав.

– Доведеться зустрітися ще раз.

Вдома знову разом гуляють, ходять в кіно, смажать картоплю.

А вдень студент рушав складати залік. Так продовжувалося довго. Вдалося йому отримати залік лише за п'ятим разом.

* * *

Консультація перед іспитами. Доки студенти збиралися, викладач вийшов із аудиторії.

Хитрі студенти блискавично зорієнтувалися. Відразу одного послали стерегти до дверей. Другий тим часом відкрив портфеля, дістав конверт, з нього білети, верхнього прочитав, позначив, запам'ятав №18 і все склав як воно було.

Повернувся викладач. Почав читати білети.

— О! Халепа! Два білети №18. Одного треба знищити. І викинув саме позначеного! Акція виявилася марною.

* * *

В гуртожитку в одній кімнаті стоїть акваріум. Але бідні рибки. Часто, коли хлопці "трохи" вип'ють, вони годують рибок усім, що є на столі, підливають їм трохи вина. Дно акваріуму, замість камінчиків та піску, присипане сміттям, кістками, брудом. Бувало хтось брав голову оселедця і доганяв рибок, уявляючи, що це акула. Хміль поганий порадник. Так випало рибкам-сердегам, що жили вони у спартанських умовах.

А якогось разу, під час сварки, один із господарів взяв і викинув акваріума у вікно з четвертого поверху. Бач, каже, вони йому набридли, такі рибки.

* * *

Двієчник прийшов останній раз перездавати екзамен. Посадовили за першу парту – уже невдача, бо дуже близько до викладача. Тому потрібно діяти рішуче. Дочекавшись, доки викладач відійде, студент швиденько дістав шпаргалку. Але вона зрадницьки зашелестіла. От маєш.

Викладач все теж чув і вже прямував до невдахи. Підійшов, обшукав усе, навіть примусив студента підвестися – шпаргалки ніде не було. Так і не знайшов. Кмітливий хлопець сховав її під течкою на столі викладача. Потім дістав її і завдяки цьому таки склав іспит.

* * *

Хлопці вечеряли смаженою картоплею. Завжди голодні, поспішали один перед одним. Несподівано відчинилися двері і до кімнати вкотилися двоє, що бігли у коридорі. Господарі ні на хвилю не припинили трапезу, доки все не доїли. Потім почали з'ясовувати всі питання з тими нахабами.

* * *

Двоє товаришів зустрілися на курсах підвищення кваліфікації! Смішно, що підвищуватися їх направили через три місяці після захисту диплому.

* * *

Опівночі відчиняються двері дипломної кімнати і звідти виходить гурт хлопців – випускників. Вони йдуть один за одним і тримають попереднього за маечку (як у дитячому садочку). До того ж майка зараз у них – єдина одежа. Урочисто, мовчки вони роблять „коло пошани” вестибулем і повертаються до дипломної. Що там відбувається, як готуються ті дипломи – для молодших курсів невідомо, як і сенс цього демаршу "дитсадкових хлоп'ят".

* * *

Студенти – молода пара. Але ж поряд дуже багато ровесників і спокус. Тож чоловік каже своїй молодій дружині, що вийде, щоб не палити у кімнаті. А сам стрімголов до іншої кімнати, де його друзі святкують вечірку з дівчатами. Трохи побуде і повертається до дружини. Потім знов біжить на перекур. Добре, що його молода дружина не палить.

* * *

Першокурсники мешкають на верхніх поверхах, а "старички" – внизу. Цілу ніч першаки гуляли, гуділи, кричали – щось своє гучно відзначали. Рано до них піднявся один авторитетний випускник і сказав:

– Ти є курс перший, то ти є курс перший. – При відповідній міміці все стало відразу зрозумілим.

* * *

У день останнього дзвоника, коли п'ятикурсники в один день стали дипломниками на дверях загальної душової з'явився надпис:

– Вхід тільки для дипломників!

Дипломники банилися, пили принесене з собою пиво тішилися життям – раділи причетності до вищої касти студентства, але все це триває лише півроку.

* * *

У вестибулі інституту з'явилася об'ява: „Студентам, які ще не отримують стипендію, негайно зайти до деканату!”

Щаслива мить сподівань! Прикро тільки, що це відбулося в Одесі 1 квітня.

* * *

В гуртожитках існує система обміну постільної білизни. Цей процес має свою циклічність, збирає черги і кожен бажає бути першим. Тож несподівана табличка в гуртожитку:

„Сьогодні обмін білизни з 14-00 до 18-00" зібрала велику чергу бажаючих. Лише потім всі збагнули, що на вулиці 1 квітня, день сміху, гуморини та розіграшів.

* * *

Був один страшний викладач, у якого ніхто не міг списати. А вчити весь матеріал довго, витратити час від молодих розваг – прикро. Проте на цьому екзамені "шара" не проходила. Але ж ніколи не можна бути найгарнішим та найрозумнішим!

Отож знайшовся один розумаха, який і такому несамовитому церберу втер носа. А вигадав він ось що. Вийняв із наручного годинника (не пошкодував) усю середину. Написав на тонкому папері дрібними літерами усю потрібну інформацію та формули. І споглядаючи годинник та перекручуючи ключиком для механізму у годиннику цей маленький сувій списав усе, що йому було потрібно. І прославився за таку вигадливість та майстерність мікромініатюриста Сядристого на увесь інститут.

* * *

Двоє щось дуже агресивно з'ясовували. Мабуть, питання "Чи ти мене поважаєш?" Відчувалося що справа потихеньку йде до бійки. Тоді сильніший, перед тим як затопити правицею, дуже обережно зняв з візаві окуляри й поклав їх поруч – щоб не пошкодити?

* * *

Бійка справа жорстока. У її учасників чомусь випірнають з ГЛИБИН якісь звірячі інстинкти, про що на ранок жалкують обидві сторони. Відомо, що б'ються кийками, палицями, дубцями, залізними прутами, штахетинами з цвяхами, латами, гітарами. В нашому гуртожитку один застосував під час бійки чавунну решітку від газової плити.

* * *

Взимку харчі в гуртожитку зберігаються у торбинках за вікном. Тому будинок після канікул нагадує хтозна-що, розцяцьковане калитками з поживою.

Голодних хлопців з четвертого поверху страшенно бентежила торбина з салом та шинкою, яка висіла під ними. Голод не тітка, борщем не нагодує. Тож взяли самого худого і охлялого за ноги і спустили через вікно до третього поверху. Самозваний акробат швидко впорався і його з салом, неначе по маслу, втягли за литки до кімнати.

* * *

УДРС – учбово-дослідницька робота студентів. Тож один студент хвалився іншому своїм „дослідницьким” хистом:

– Мій керівник сказав, щоб я зайшов до нього через два дні. Він напише для мене УДРС і дасть мені переписати... Везунчик!

* * *

В дипломній кімнаті технічного вузу кипить робота.

Викреслюються дипломи, що сягають 10-15 аркушів. А ці аркуші за обсягом як розгорнута велика газета. На стіні – картина. Підпис; "Картина великого абстракціоніста Х".

Сама картина – аркуш ватманського паперу, повністю затертий простим олівцем. (Це для того, щоб під час креслень лінії були тоненькі, олівця після заточки так-от обтирають на ватманському папері).

* * *

Черговий по кухні студент готував чергову страву українського студента – смажену бараболю. Вийшов на мить до своєї кімнати по сіль. Повертається – застає картину – якийсь хлопець пальцями вибирає смажену картоплю з їх гарячої пательні і запихає собі до рота. Як тільки побачив господаря, то відразу почав поправляти чийогось чайника на фаєрці.

Йому було дуже соромно, але видко більше голодно.

* * *

Крім плакатів не дуже одягнутих дівчат та поп-зірок в одній кімнаті на стіні висіло саморобне гасло: "Ой, швидше б ранок, та знову за роботу!"

* * *

Троє пішли за цигарками. Взяли дві пачки й повертаються.

Курити кортить, але сірників немає.

– А що купити не могли? – питав третій, який де речі не палить.

– Та грошей більше немає, – сумують курці.

– Зараз цьому зарадимо! – третій відступився, підійняв з землі копійку, що хтось загубив, а він її помітив своєчасно. І так вирішив нікотинову проблему.

* * *

Поряд із гуртожитком зеленів великий парк – місце активного відпочинку студентів. Дерев, кущів, галявин, штучне озеро – чого ще душі бажати? Але якось на майвці...

Зрозуміло, що міжнародне святе трудовий народ відзначав добре. Рахуйте вже другий день з чаркою в руках. Отож і студенти не пасли задніх. Двоє друзів вирішили трохи провітрити голови від винних парів прогулянкою парком. На одній з бічних доріжок побачили п'яну Марину. Повезло! Річ у тім, що худенька, страшененька, з кривими ніжками Марина була "швидкою допомогою" у чоловічому гуртожитку. Ходила за тодішньою модою, у дуже коротенькій замшевій спідничці і маєчці. Невеличка маєчка не ховала цицьочок, бо їх не було. Спідничка ж була настільки короткою, що її майже не треба було задирати.

Порозумілися швидко і сховалися у гущавині чагарників. Нахилили бідолашну Марину і, увійшовши з двох боків влаштували "двобій биків". Це така ситуація коли, вигинаючись, хлопці буцалися лобами як бики. Швидко закінчивши поєдинок, герої пішли далі своєю дорогою. А Марина залишилася в корчах.

Простуючи головною алеєю студенти раптом почули:

– Хлопці! Хлопці! Заждіть!

Коли озирнулися на знайомий голос, то з жахом побачили таку картину: Марина, п'яно похитуючись, намагалася бігти, щоб наздогнати кавалерів. Очевидь забракло їй ласки. Зрозуміло. АЛЕ!

Клята замшева спідничка була поспіхом заправлена у трусики!

Протверезілі горе Дон-Жуани рвонули. як на спринтерській дистанції, демонструючи ногами постулат: „А кому ми, люба, з тобою тепер потрібні?"

* * *

Одному хлопцеві поталанило. Його конкурсна робота була зашифрована під девізом „Молоток". Звідки вони взнали?

* * *

– Семене, звідки у тебе значення цих коефіцієнтів?

– Із довідника Стеля?

(Тут стеля – то таки стеля. Тобто Семен сам собі придумав потрібні коефіцієнти, споглядаючи стелю).

* * *

– Хлопці, я привіз на пробу французького коньяку „Самжене", – хвалився Петро, повернувшись із села, видобуваючи із сумки харчі і гарну іноземну пляшку. Усі мерщій за стіл. Попробували по чарочці французького, а він чомусь рідними бурячками тхне. Але всі ні слова, бо в ті часи за "гоніння" та "розпространіння" самогону були дуже суворі покарання.

* * *

Алкоголіки трапляються і серед студентів. Один, наприклад, "кайфував" так.

Грошей немає. Тоді він позичав у когось крем для черевиків (частіше, чомусь випадав чорний) і добре смальцював ним хліб. Вранці все чорне зчищав ножем, а хліб споживав. Виявлялося, що якісь спирти поглиналися хлібом і споживач ходив „під мухою.” Це – наука ще з армії, там усі бажаючі так роблять.

* * *

Двоє молодих бавилися „в любов” десь до півночі.

Але на найближчі контакти дівчина ніяк не погоджувалася.

Та вже перед ранком, забувши мамині настанови, не витримала.

– Добре, – каже, – але ти маєш зась?

Хлопець був не із західної України, тож не дуже второпав про що йдеться.

– Аякже, маю, – вирішив за краще погодитися. – А що це? Виявилось, що із міркувань власної безпеки дівчина віддається, якщо хлопець застосує презерватив.

Але де його серед ночі дістати? Хлопець у розпачі озирнувся. У примірку кімнати нічого потрібного не знайшов. Аж ось обгортка від карамелі. Він відвернувся, голосно пошелестів цією обгорткою, неначе відкриваючи пакетика з презервативами. Цей звук заспокоїв бідну дівчину, і хлопець скористався нею, ошуканою...

* * *

Був ще і такий випадок. Пішли хлопці пиво пити. Стоять собі біля бочки, потягують пиво з кварт. Раптом до одного підходить маленький хлопчик.

– Дядю, купи мені цукерку, – просить.

– Та я не знаю де вони тут продаються, – зніяковів прихильник пива.

– А я тобі покажу, – запевнив хлопчик, узяв його за руку і кудись повів.

Раптом здійнявся страшний лемент.

– Крадуть дитину! – вокала мати хлопчика, бачачи, як хтось чужий повів його від свого двору.

Ледве студентові вдалося закінчити справу миром. Зробив, певно, молодиці ще одного хлопчика.

* * *

Бувало багато диваків – викладачів. Один, наприклад, визнавав тільки ті звіти з курсових робіт, що були розраховані за його, власноскладеною методикою. Та студенти пристосувалися: розраховували як хто хотів і як міг, а на підпис несли так як вимагав викладач. Після того як задоволений викладач підписував звіт вони викидали розрахунки за методикою завзятого викладача, підшивали свої та здавали звіт.

Так як один завзято примушує, так інші завзято обминають той примус.

* * *

Дуже хотілося їсти. Студенти позичили 10 крб.(це 25% стипендії, тобто на тиждень харчування) і сходили раз... до ресторану

* * *

Дві пари студентів вирішили поужити у ресторані. Замовили скромно. Проте офіціантка виявила ініціативу і принесла багато такого, від чого у голодних молодих людей забракло сили відмовиться. Коли отримали рахунок – виявили, що не вистачає 1 крб.! Дівчата тихенько вислизнули і побігли за грішми. А хлопці залишилися. Офіціантка зиркає косо:

– Чи не збираються і ці тікати? – Розрахуйтеся, будь-ласка, – наполягає.

– У нас жирні після курки руки. Не можемо дістати гроші із кишені. А серветок немає – бороняться хлопці.

– Зараз принесу серветки, – сердито не здається офіціантка.

Довелося все ж розраховуватися. А тут якраз і дівчата з карбованцем встигли. Все залагодилося, але ображена недовірою четвірка вирішила:

– Ще товаришів погодуємо, – забрали рештки вечери у серветку, що так гречно і своєчасно принесла офіціантка.

* * *

Розповідали, що старенький викладач з гідравліки ніколи на ставить на іспитах „2”, Якщо вже зовсім нічого не знаєш, він відпускає без оцінки, і каже:

– Підготуйтеся, будь-ласка, і тоді прийдете ще раз.

Молоді не знали чому так. Та якось хтось із ветеранів розповів. Цей викладач приймав іспит 21 червня 1941 року. І поставив багато "двійок". Майже всі його "двієчники" загинули на війні. І вже ніколи не зможуть перездати йому на кращу оцінку.

А викладач все життя носив в собі цей тягар безповоротності. І відчував себе винним перед загиблими.

* * *

Рецензенту принесли на рецензію дипломний проект.

– Добре, залишайте, – каже той, сидячи у плетеному фотелі на своїй дачі, – я перевірю. Але завтра принесіть ще коротку анотацію своєї роботи.

Дипломник так і зробив. Через декілька днів йому повернули диплом та рецензію, кожне слово якої було з його ж таки анотації.

* * *

Один студент – дипломник вихвалявся, що його захист диплому відбувся впродовж чотирьох хвилин. Везе! Інший за цей час ледве встигав прочитати назву своєї дипломної роботи.

* * *

Мрії. Мрії. Один хлопець часто купував лотерейні квитки. Все сподівався виграти автомобіль "Волгу" і не одну, а дві. Але виграш взяти грішми. І накупити "рожевого-міцного" вина. Та напакувати ним цілу кімнату. Захотів випити – відхилив двері, пляшечка сповзла по штабелю.

І – на здоров'я. Ото попили б.

* * *

На дверях їдальні написано:

"Хто загубив авторучку без ковпачка, просимо занести ковпачка у 435 кімнату!"

* * *

З наказу по студентському гуртожитку: "Прохід чоловіків на ніч з дозволу ректорату, а інакше – побачення з дружиною вдень одна година".

* * *

З заяви молодого подружжя до ректорату з приводу розподілу на роботу: "Просимо Вас послати нас в одне місце".

* * *

Об'ява на кафедрі російської мови та літератури:
"Перездача іспитів тільки для тих, хто не здав іспитів".

* * *

Під час практики – воля. Один хлопець, який добряче полюбляв оковиту, і в селі знайшов немало. Набрався добряче і повз паркан чимчикує до табору. Та, мабуть, втомився йти, бо видалося що вже прийшов до місця. Зняв піджака, повісив на паркана, неначе у сінях на цвяха. І вмостився тут таки долу, під парканом. Спить. Недалеко прогуркотіла електричка.

– Хлопці, не заважайте спати, вимкніть телевізора, – просить сердега.

* * *

Молодь спить довго і тому часто запізнюється на першу пару. Одного разу сам декан прийшов будити сонливих. Студент крізь сон почув знайомий голос декана у коридорі. Що робити?

Роздягнений пірнув під ліжко, не зважаючи на пил, бруд, недопалки. Зверху ще накритися дошкою для креслень. Минулося.

* * *

А от дівчину, що таки конче хотіла залишитися на ніч у студентському оздоровчому профілакторії, і хлопці сховали її для цього у шафу, прискіплива медична сестра знайшла. Не пофартило.

* * *

Біля гуртожитку вулиця де живуть моряки і, відповідно, морячки.

Як морячки злигалися зі студентами, під час довгої відсутності чоловіків – таємниця для усіх невтаємничених.

Так Володя, колишній розвідник, потрапив у спальню трикімнатної, добре облаштованої квартири. І тільки-но вони заходилися вивчати анатомію людини на практиці – дзвінок у двері.

– ?!

– Чоловік повернувся! – Виявилися здогадливою господиня.

Володька, хоча і був здоровим парубком, але в такій ситуації, голий у чужій спальні, – таки почувався непевно.

– Зажди тут. Тихо будь. – Прошелестіла халатиком на голе тіло господиня.

– О, мій любий, як я скучила? Вже не могла дочекатися! – Це вже в коридорі з чоловіком. – Ой, який ти з дороги брудний. Мерщій до ванни!

Коли вода захлюпотіла заспокійливо, господиня випровадила гостя, поцілувала на прощання і уже в коридорі хутенько домовилася про наступну зустріч.

Оце витримка справжнього розвідника.

* * *

Якось завітала додому до свого приятеля студентка молодшого курсу.

– Сашко вдома? – питає у матері.

– Та і вдома, і ні. Подивися сама. – якось непевно відказала мати.

Заходить ця дівчина до кімнати і тетеріє. Її хлопець сидить у фотелі. А перед ним у вбранні Єви вихиляється Їх викладачка. Була така морально нестійка вчителька, що увесь час спокушала молодих хлопців. А що молоді (дуже) хлопці часом такі ж полохливі, як і молоді дівчата, то акції не завжди закінчувалися перемогою.

Другого дня та дівчина причаїлася під сходами інституту, знайшла там держака від лопати. Добре що лопату саму вже хтось раніше знайшов. І чекала собі кінця пари. Бо після пари студенти, також викладачі ходять коридорами повз ті сходи.

От вона і дочекалася спокусниці. І нумо її мовчки товкти держакон по спині, а та нумо мовчки тікати з приміщення вищого навчального закладу на вулицю, і далі до тролейбусної зупинки. Леда вскочила у тролейбус. Поталанило.

Бо на півдороги хлопці перехопили студентку з держакон. Щоб не вбила, бо й так вже все було зрозуміло.

– А щоб не спокушала.

Що цікаво – викладачка не поскаржилася на дівчину!

* * *

Подобався одній студентці хлопець. І вона йому це дала зрозуміти.

– Пішли, каже, до мене у гості.

А невеличка складність у тому, що студентка ця була одруженою. Проте, молодий студент швидко погодився, а погодившись узяв дівчину лагідно за лікоть. А та й заплакала.

– Чому ти плачеш? – затурбувався хлопець, але дівчина не сказала чому.

Ото прийшли до неї додому, а в кімнаті двоє молодиків гуляють у настільний футбол. Була така дитяча азартна гра в ті часи, коди за палички смикаєш, а гумові футболісти собі голи й забивають.

– Драс-ті, – зніжковів той гість.

А молодики не відповідають, обоє поринули у гру.

Взяла дівчина-молодиця гостя за руку і повела у дальню кімнату, яка була спальнею. Прихилила засклені двері.

– То мій чоловік з товаришем бавляться, – стиха призналася і студент зрозумів чому вона плакала. – У них чемпіонат скоро.

А нашому студенту ніяково. І не хочеться вже наче того, за чим прийшов.

Але коли ситцева сукенка зіслизнула хвилиною долі, то справжнє запанувало над штучним.

За скляними дверима вже майже не було чути:

– Бий! Гол!

А магія пестощів заповонила кімнату...

Змагання тривали!

ЗМІСТ

ФУР-Р-Р ст.3

ФРІЗ ст.12

**ГОЛУБ З ГОЛУБКОЮ,
ЛЕБІДЬ З ЛЕБІДКОЮ ст.18**

МОКРА ЗГУБА ст.26

ВІДПИЛЬНУВАЛИСЯ ст.34

ПАПУГА ст.41

СТОП-СИГНАЛ ст.43

**ГАРБА НЕЗВИЧНИХ
СТУДЕНТСЬКИХ ВИТІВОК ст.50**

Використана література:

Кишеньковий блокнот з записами Автора

Літературно-художнє видання

Владислав Володимирович ТАРАНІЮК

Мокра згуба або Гарба студентських витівок.

Художник

Юлій СУДАК

Видавець Карпенко В.М.

Київ 04210, пр. Героїв Сталінграду 14/44, тел. 414 94 93

E-mail: korekta@ukr.net; <http://www.dzerkalo.kiev.ws>

Свідоцтво про реєстрацію суб'єкта видавничої справи

Серія ДК №518 від 05.07.2001р.

Наш партнер: Інтернет-магазин "БАМБУК", www.bambook.com

Надруковано на власному обладнанні.

Підписано до друку 24.10.2003. Зам.№23/14